

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

കുട്ടികളുടെ കഥാമാസിക

1st JAN. '53

6

Ambili ammavan, Jan. '53

ഒളിയിലണയ്ക്കുമിണകരം

Photo by N. Ramakrishna

സർവ്വകുടുംബങ്ങൾക്കും വേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ
സുപ്രസിദ്ധ കഥാമാസിക.

*

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

(മലയാളം)

ചാന്തോത്ത്

(മറാഠി)

ചന്തമാമാ

(ഹിന്ദി)

ചന്തമാമാ

(തെലുങ്കു)

ചന്തമാമാ

(കന്നടം)

അമ്പിളിമാമാ

(തമിഴ്)

*

ഏതു് മാസിക വേണമെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കു
ലഭിക്കുന്നതാണ്.

റോസ്തരിക്ക് — ണെ.

കോപ്പികൾക്കെഴുതുക :

ചന്തമാമാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്

വടപഴനി :: മദ്രാസ്-26.

മധുരമായ പുഞ്ചരി

ലോസൻഞ്ചേഴ്സ്, പെപ്പർമിൻറ്, ടോഫി, ചോക്ലേറ്റ് എന്നീ മിഠായികൾ നിങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

M. A. P. INDUSTRIES

TONDIARPET : MADRAS - 21

കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ടോണിക്

ഡോൺഗ്രേയുടെ ബാലാമൃതം

K. T. Dongre & Co, Bombay-4

വരിക്കാർക്കുള്ള മുഖ്യഅറിയിപ്പുകൾ

1. വരിക്കാർ അവരവരുടെ എഴുത്തു കത്തുകളിൽ വരിസംഖ്യാ നമ്പർ തെറ്റില്ലാതെ എഴുതേണ്ടതാണ്. വരിസംഖ്യാ നമ്പർ എഴുതാത്ത കത്തുകൾ ശരിയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതല്ല.

2. വിലാസത്തിൽ (അഡ്രസ്സ്) മാറ്റം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഉടനെ അറിയിക്കുന്നതോടപ്പം പുതിയ വിലാസത്തെ തെളിവായി ഞങ്ങളെ എഴുതി-അറിയിക്കേണ്ടതുമാണ്.

3. പ്രതികര കിട്ടാത്ത പക്കം ഒരോ മാസവും 10-ാം തീയതിക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനു ശേഷം വരുന്ന കത്തുകളെ പരിഗണിക്കുന്നതല്ല.

മാനേജർ,
അമ്പിളി അമ്മാവൻ.

വായനക്കാരോട്

പ്രിയ വായനക്കാരെ,

നിങ്ങളിൽ പലരും കവിത, ലേഖനം, ചെറുകഥ സരസലേഖങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ സരളമായെഴുതുവാൻ ശ്രാണിയുള്ളവരാണ്. ചിത്രമെഴുത്ത് മുതലായ മറ്റു പല കലകളിലും പ്രാവീണ്യമുള്ള മറ്റു പലരും നിങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ട്. എന്നാൽ അവയൊക്കെ പൊതുജനസമക്ഷം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സമയവും സൗകര്യവുമില്ലാതെ നിങ്ങളിൽ പലരും വീർപ്പു മുട്ടുന്നുണ്ടാവാം. സഹജമായ സങ്കോചം, ആശങ്ക, സ്വന്ത കെല്പിനെ മാറുരച്ചുനോക്കാനുള്ള ധൈര്യമില്ലായ്മ ഇതൊക്കെ നിങ്ങളുടെ കഴിവുകളെ നിരുപയുക്തങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇനിയും നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടരുത്.

സാഹിത്യ നഭോമണ്ഡലത്തിലുദിച്ച യുവാനിർമൂലക്കുന്ന ഓരോ നക്ഷത്രത്തിനും വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം കൊടുക്ക

ണമെന്ന് ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിന്ന് ആ വക പുതൂത്താരങ്ങളുടെ നായകത്വം “അമ്പിളിഅമ്മാവൻ” സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്.

നിങ്ങളുടെ ഏഴുത്തുകൾ ശരിയായാലും തെറ്റായാലും ധൈര്യസമേതം ഞങ്ങൾക്കയച്ചുകൊള്ളുക. സമുചിത ഭേദഗതികളോടെ ഞങ്ങൾ അവയെ ‘അമ്പിളിഅമ്മാവൻ’നിൽ ചേർത്ത് വിടാം. പക്ഷെ നിങ്ങളുടെ ലേഖനങ്ങളും ഒരു വിധം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. സാഹിത്യ കോവിദന്മാരോടൊപ്പം നിങ്ങളെ ‘അരങ്ങുകയറുവാൻ ഞങ്ങൾ സദാ സമുത്സുകരായിരിക്കും

അതിനാൽ ഇനിയും നിരാശപ്പെടാതെ നല്ല നല്ല ലേഖനങ്ങളും, കവിതകളും കഥകളും മറ്റും ഏഴുതി ഞങ്ങൾക്കയച്ചുതരിക. അവ അമ്പിളിഅമ്മാവന്റെ പ്രിയ സന്താനങ്ങളായിത്തീരും.

നിങ്ങൾക്ക് ഭാവുകങ്ങൾ!!

വിഷയസൂചി

വിഷയം	പാഗ്	വിഷയം	പാഗ്
1. വായനക്കാരോട്	3	12. പുലിയുടെ വരകൾ	33
2. മഹാത്മാർ ചെറുപ്രായത്തിൽ 6		13. എന്തുകൊണ്ട്?	39
3. ആരാണത്?	7	14. ചിരിച്ചു രസിക്കിൻ	41
4. മാന്ത്രിക വയലിൻ	8	15. മൂന്നു ചെങ്കിടന്നാർ	42
5. അച്ഛനും മകനും (തുടരും) 13		16. ബുദ്ധി പരിശോധന	44
6. രാമായണം ഇന്നായാൽ....	21	17. ഒന്നിനു പകരം രണ്ടു	45
7. പഴിക്കുപഴി	22	18. സകരമായ ചോദ്യങ്ങൾ 49	
8. അഹംഭാവം	25	19. ഇന്ദ്രജാലം	50
9. ചിത്രകാരന്റെ തെറ്റ് 29		20. ശിശുസംരക്ഷണം	52
10. വാണീവിലാസം	30	21. കാഴ്ചവിളക്കുത്ത്	53
11. മൂന്നു ചുരുട്ടികൾ	32	22. മുഖചിത്രം	54

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

കുട്ടികളുടെ മാസിക

നിർമ്മാതാവ് പത്രാധിപർ : ചക്രപാണി.

അമ്പിളി അമ്മാവൻ

ഇനിയും ഒരു വയസ്സുതികഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വാഭാവികമായ വളർച്ചയോടൊപ്പം തന്തിക്കളിച്ചു പിടിച്ചു നടക്കുന്ന ഈ കൊച്ചുമാസിക ഇതിനിടെ പല വായനക്കാരുടെയും പ്രശംസയ്ക്ക് പാത്രീ ഭൂതമായെന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് ആശ്വാസജനകംതന്നെ! വായനക്കാരിൽ പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു “അമ്പിളിഅമ്മാവൻ” കൂടുതൽ പ്രകാശം വേണമെന്നു. അത് ഞങ്ങൾക്ക് അറിയാവുന്നതോടൊപ്പം ആ വിലയേറിയ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾക്ക് നന്ദി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അമ്പിളിഅമ്മാവൻ താമസം വിനാപെഴുത്തിലായിട്ടില്ലെങ്കിലും! ഈ ലക്കം മുതൽ “അമ്പിളിയമ്മാവനെ” കൂടുതൽ പ്രശോഭിതമാക്കാൻ കൂടുതൽ വിഷയങ്ങളും മാസികയ്ക്ക് കൂടുതൽ ഹലിപ്പവും വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ക്രമേണ ഇതിനെ ഇനിയും വലുതും വിജ്ഞാന പ്രദവുമാക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും. അതിലേയ്ക്കായി ഞങ്ങളുടെ പുതിയ സംവിധായകസമിതി പരിശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്. നിങ്ങളോടൊരു വാക്ക്! അതായത് “ഞങ്ങളുടെ പരിശ്രമങ്ങളെ ഏല്പാപനമാവിലൂടെയും നിങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം”. കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കമെങ്കിലും വലിയവർക്കും വേണ്ടത്ര ആസ്വാദ്യ വിഷയങ്ങൾ ഇതിലുണ്ടെന്ന് വായിക്കുന്നവർക്കറിയാം. “ചെറിയവരിലൂടെ വലിയവർ വലിയ കാര്യങ്ങൾ നേടുക” അമ്പിളിഅമ്മാവൻ വായിച്ച ഒരു വലിയ ആളുടെ അഭിപ്രായമാണിത്!.

വാല്യം 1 — ലക്കം 10
ജനവരി — 1953

ദാർ പ്രതി 0-6-0
വാഷികം 4-8-0

മഹാൻമാർ ചെറുപ്രായത്തിൽ

ആ ബാലൻ പുസ്തകപാരായണം വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എല്ലാറ്റിലും വെച്ചു “വാഷിംഗ്ടൻ” ന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലായിരുന്നു ആ കുട്ടിക്ക് അധികം പ്രതിപത്തി. ആ പുസ്തകത്തിലെ ആദ്യത്തെ വരി “അടിമത്വമല്ല മഹാപാപമെങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ പാപമെന്നൊരു വസ്തു തന്നെയില്ല” എന്നതു ആ കുട്ടിയുടെ സ്മൃതിപടലത്തിൽ വേരുറച്ചു പിടിച്ചു.

ഒരു ദിവസം താൻ ജീവനെപ്പോലെ കരുതിയിരുന്ന ആ പുസ്തകത്തെ തലയണയാക്കി തന്റെ അച്ഛൻ കിടന്നുറങ്ങുന്നതായി ആ ബാലൻ കണ്ടു. കുട്ടിക്കു മനസ്സിന് വലിയ വിഷമം തോന്നി. എങ്കിലും അച്ഛനെ ഉണർത്തിയില്ല. അവിടെയിരുന്നു പതുക്കെ അച്ഛന്റെ തല പൊക്കി ആ പുസ്തകമെടുത്ത്, പകരം തന്റെ കാൽ അവിടെ തലയണയാക്കി വെച്ചു.

കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു അച്ഛനുണൻ. “മകനെ, നീ എന്താ ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്നത്? ഞാൻ തലക്കുവെച്ചിരുന്ന പുസ്തകമെവിടെ?” അച്ഛൻ അതുതത്തോടെ ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട ആ ബാലൻ വിനയത്തോടെ തന്റെ ഹൃദയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചിന്തകൾ അച്ഛനെ അറിയിച്ചു. സന്തുഷ്ടനായ പിതാവ് പറഞ്ഞു “മകനെ നീ വലുതായാൽ അടിമത്വത്തെ നാമാവശേഷമാക്കും; നീ ലോകത്തിന്റെ നന്മക്കായി ജീവിക്കും” എന്ന്.

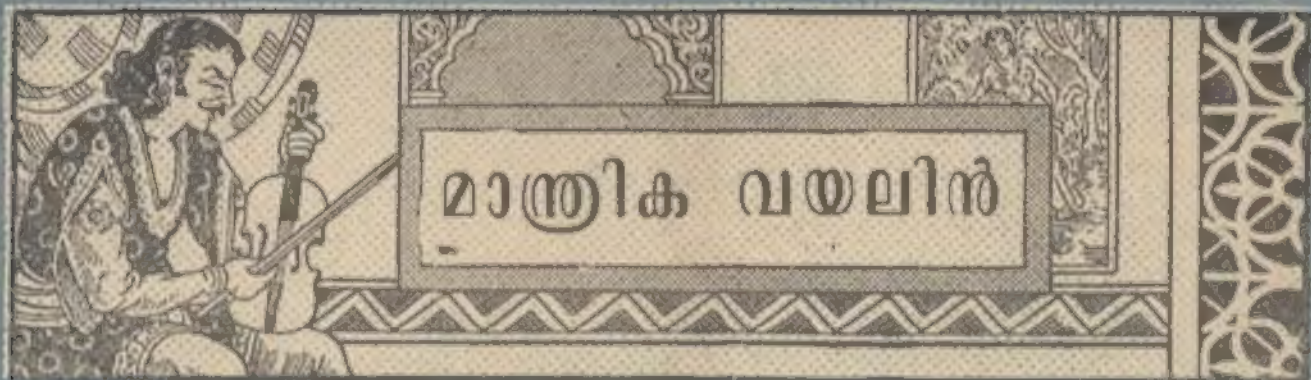
ആ ചെറുബാലനാണ് വലുതായശേഷം അടിമത്വത്തിലാണ്ടു മുരടിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്ന തന്റെ സഹോദരങ്ങളെ വിമുക്തരാക്കി അവർക്കുവേണ്ടി തന്റെ സർവ്വകഴിവുകളുമുപയോഗിച്ചു ജീവിച്ചതു. ആ കുട്ടിയാണ് കുട്ടിക്കുലത്തു പഠിച്ച ആദർശങ്ങളെ വലുപ്പത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കി സമുദായസേവനം ചെയ്ത് വിശ്വവിഖ്യാതി നേടിയ “അബ്രഹാം ലിങ്കൻ”.

ആ രാ ന ത്

(കമ്മി മട്ട്)

കാലത്തെഴുന്നേറ്റ നിത്യകർമ്മങ്ങളെ
ചാലവെചെയ്യുന്ന പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
കൂടെത്തൻ വീട്ടിലെ കായ്ക്കളോരോന്നായ്
തേടിയറിയുന്ന പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
പാഠങ്ങളോരുന്ന മന്നയ്ക്കുവേണ്ടതു
പാടെ പടിക്കുന്ന പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
പ്രാതൽ കഴിച്ചുതൻ പുസ്തകകെട്ടുമായ്
പാഠശാലപോകും പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
ക്ലാസിൽതൻ മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞു കൊടുപ്പതു
ഭോജ്യം പഠിപ്പവൻ പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
കൂടെ പഠിക്കുന്ന കുഞ്ഞങ്ങളോടൊത്തു
മേളിച്ചുവാഴുന്ന പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
സായാഹ്നവേളയിലപ്പം കളിച്ചുതൻ
ആരോഗ്യം പാലിക്കും പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
അന്തിക്കുമ്പുതൻ സന്ധ്യാവന്ദനാദി
ചന്തത്തിൽ ചെയ്യവൻ പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
അമ്പലത്തിൽപോയി ഇമ്പമോടെ ലോക-
ബന്ധുവെ പ്രാർത്ഥിക്കും പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
അന്തസ്സേറും ജനബന്ധത്തെ മാത്രംത-
ന്തരംഗേയോർക്കും പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
അത്യാഴിതരിന്നുമ്പു പാഠങ്ങളോരോന്നും
കൃത്യമായ് വായിക്കും പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി
പത്തടിക്കും മുമ്പു നിദ്രയെ പ്രാപിക്കും
ഉത്തമബാലകൻ പൊന്നുണ്ണി വിദ്യാർത്ഥി

ഗോപിയേട്ടൻ

ഒരു രാജ്യത്ത് ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് സംഗീതത്തിൽ വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നു. രാജ സഭയിൽ സംഗീത വിഭാഗമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന് നിർബന്ധമായിരുന്നു. തൽഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയിൽ വലിയ വലിയ സംഗീത വിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കെല്ലാം ഇഷ്ടപോലെ പ്രതിഫലങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നു പാട്ടു പഠിക്കുവാൻ രാജാവ് തീരുമാനിച്ചു പഠിച്ചു തുടങ്ങി. എത്ര പരിശ്രമിച്ചിട്ടും രാജാവിനു പാട്ടു പഠിഞ്ഞില്ല. പുതിയ പുതിയ ആളുകളെക്കൊണ്ടു വന്നു പഠിച്ചു നോക്കി; യാതൊരു ഫലവുമില്ല.

നിരാശനായ രാജാവ് പാട്ടു വിട്ടു വയലിൻ പഠിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. വയലിൻ വായിക്കുന്ന പല പല വിഭാഗങ്ങളും കൊണ്ടു വന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ

താമസിപ്പിച്ചു. അവരിൽ നിന്നും വയലിൻ പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ കാലം ശ്രമിച്ചു. നിരവധി ധനം വിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തുചെയ്തിട്ടെന്തുഫലം! രാജാവിനു യാതൊന്നും പഠിഞ്ഞില്ല. രാജാവ് വളരെ വ്യസനിച്ചു. “രാജ്യത്തിലെ ഇത്ര പണവും ഞാൻ ചെലവാക്കി. ഇത്ര ബുദ്ധിമുട്ടി. എന്നിട്ടെന്തുഫലം? ജനങ്ങൾ എന്നെ പുച്ഛിക്കില്ലേ? കഷ്ടം! എന്റെ ജീവിതമിങ്ങനെയായല്ലോ” രാവും പകലും ഈ വക ചിന്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ അലട്ടി.

അഹോരാത്രം ഇതേ ചിന്തയിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടിയ രാജാവു ഇനി വയലിൻ പഠിയാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തെന്നു ചിന്തിച്ചു വളരെ വ്യസനിച്ചു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു രാത്രി അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സ്വപ്നം! സരസ്വതീദേവിയായിരുന്നു ആ കിനാവിൽ കണ്ട രൂ

പം. ദേവിയരുളിച്ചെയ്ത “രാജൻ,
നിന്റെ മനോവേദന ഞാനറിഞ്ഞു.
വ്യസനിക്കേണ്ട. ഞാനിതാ നിന്ന
ക്കൊരു “വയലിൻ” അ
രുണ. ഇതിൽ നി ശാസ്ത്രജ്ഞാക്കി
യാൽ അതു മോഹന ഗീതമാകും.
മേത്രാലു, നി അതാക്കെ ചുമ്പിൽ
വായിക്കുവാനോ അ വ്യക്തി ന
അന്നു ചെയ്യാനാ തുടങ്ങും. അതു
സ്കന്ധ മധ്യഭാഗയിൽ സ്കന്ധ അതിൽ
വിനയരത്ന ഗീതം. അതിനാൽ ഇ
തു സ്വീകരിക്കുക” എന്നും പറ
ഞ്ഞു ‘വയലിൻ’ അവിടെ വെച്ചു
ദേവിമറഞ്ഞു.

രാജാവ് തെളിയുന്നൻ നോ
ക്കുമ്പോൾ ‘വയലിൻ’ അവിടെയു
ണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്നു വളരെ അത്ഭു
തമായി. താൻ കണ്ട സ്വപ്നം യാ
ഥാർത്ഥ്യമായി കണ്ടതിൽ അദ്ദേഹം
അതിരോട് സന്തോഷിച്ചു. ഉ-ൻ രാ
ജാവ് അതെ-തു വായിച്ചു. വെ
ററ! എന്തൊരു ശ്രുതിവിശേഷം. രാ
ജാവിന്നു അദ്വൈതം തന്നെ അന്ന് വി
ശ്വവിദ്വാൻ പറഞ്ഞിട്ടു. വീണ്ടും
വായിച്ചു. എന്തൊരു ഗീതാവിശേഷം!
രാജാവിന്നു സ്വപ്നം ഹരിച്ചു. ഉടനെ
മൃത്യുനെ വിളിച്ചു. മൃത്യുൻ മ.

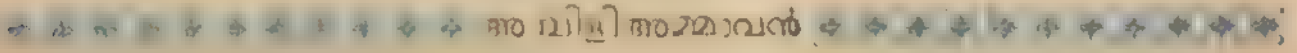
രാജാവ് പാട്ടു നിൽപ്പി പാവപ്പെട്ട ഭൂതൻ വിധിയിൽ കളിച്ചു പാളിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ സാഹസ്യത്തിൽ രാജാവ് അതിരറ്റ സന്തോഷിച്ചു. അതന്നാലും പരിശ്രമിച്ച യാതൊരു ഫലവുമില്ലാതെ ഒരു രാത്രിയിലെ സ്വപ്നം കൊണ്ടു ഉളിപ്പുറം സിദ്ധിച്ചാൽ ഏതൊരു വ്യക്തതയാണ് ആനന്ദസാഗരത്തിലാറാടാതിരിക്കുക. ?

പിറേ ദിവസം ദർബാറിലേക്കുപോകും സമയം രാജാവ് വയലിന്നം കയ്യിൽവെച്ചു. അവിചാരിതമായി തനിക്കു കൈ വന്ന മഹി

ന്ദാകെ വന്നു വരിച്ചുനിന്നു. രാജാവ് 'വയലിൻ' വായിച്ചു. ഭൂതൻ എല്ലാം മറന്നു വൃത്തം തുടങ്ങി. രാജാവിന് സന്തോഷം സഹിക്കാതായി. അധികമധികം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭൂതൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചാടാനും തുടങ്ങി. പോരെ പൂരം! ചാടി ചാടി തളന്ന് ഭൂതൻ അവസാനം പറഞ്ഞു "പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ സംഗീതം നിൽപ്പിയാലും. അടിയന്റെ കൈ കാലുകൾ കഴിയുന്നു. എന്നാലും പാട്ടു കേൾക്കേണ്ടാൻ ആടുവാൻ തോന്നുന്നു. നിൽപ്പിയാലും നില്ക്കുന്നില്ല. മേവുമെഴു പാട്ടു നിൽപ്പിയാലും".

മേയ് ദർബാറിൽ കൂടുന്ന ജനങ്ങളെ അറിയിക്കാൻ രാജാവിന്നു ഒരുപക്ഷേ മണ്ടായതിൽ അപ്രതീക്ഷിച്ചല്ലോ! ദർബാർ കൂടി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു രാജാവ് വയലിൻ വായിച്ചു. ഗാനമിഴയം! മന്ത്രിമാർ, സേനാപതികൾ, ഭൂതന്മാർ, എന്നു വേണ്ട അവിടെയെല്ലായിരുന്ന സർവ്വ ജനങ്ങളും പാട്ടു കേട്ടതും ചാട്ടം തുടങ്ങി. ഡാൻസ് മയം! രാജാവ് സന്തോഷഭരിതനായി. വേഗം വേഗം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. പാവപ്പെട്ട കൂട്ടർ തുളക്കാനും തുടങ്ങി.

ഈ നൃത്തക്കാർ കണിഞ്ഞുനിൽക്കുക. രാജാവ് "ഏവൻ" അയ്യിയടി

ചിട്ടാൺ വയലിൽ വായിക്കുന്നത്. ഈ തുള്ളുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭക്ഷണംപോലും കഴിക്കാത്ത പാവങ്ങളുണ്ടാവും! ഇതൊക്കെയുണ്ടോ വലിയവർ അറിയുന്നു! അവരുടെ സന്തോഷത്തിന് മറുതളവർ എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാലും അവരതൊന്നും അറിയില്ല. നിവൃത്തിയില്ലാത്തായ പ്ലോറം ചിലർ നിലവിളിച്ചു “മഹാ പ്രഭോ, പാട്ടു നിൽത്തിയാലും. അല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ പയ്യപ്പി വീഴും” രാജാവ് പാട്ടു നിൽക്കി. അന്നങ്ങനെ പോയി. കുറച്ചു ദിവസം രാജാവ് ഇതൊരു പതിവാക്കി. തിന്നതു ഭവിക്കണ്ടെ? വേറെ വല്ലതു മൂണ്ടോ അങ്ങാക്ക് പണി? ജനങ്ങൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒർബാറിൽ പോകാതിരിക്കാനും നിവൃത്തിയുണ്ടോ? അന്യന്റെ ചോരല്ലെ?.

ഒരു ദിവസം രാജാവിന്റെ വയലിൽ കാണാത്തായി. കണ്ടു കണ്ടോക്കെ തപ്പി എവിടെയുമില്ല. രാജാവ് ഒർബാറിൽ വെച്ചു വളരെ ഭക്ഷിച്ചു. “വയലിൽ കണ്ടുപിടിപ്പില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ എല്ലാവരെയും ശിക്ഷിക്കും” എന്നും കല്പിച്ചു. രാജകുലനയല്ലെ? മറുവാക്കണ്ടോ അന്ന്! എല്ലാവരും ഭയപ്പെട്ടു. ഓ

രാൾക്കും രാജാവിന്റെ വയലിനെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായപ്പോഴായില്ല. അവർ ഒരു രോഷത്തോടെ പരസ്പരം മർദ്ദിച്ചു നോക്കി.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ അവിടെയൊരു തൂണിന്റെ മുകളിൽ ഒരു കരങ്ങു രാജാവിന്റെ വയലിനുമായെത്തി. കരങ്ങു വയലിൻ എന്തു വാലിക്കാണെന്നു അറിയാതെ എത്രയോ ചിലപ്പെട്ട തന്റെ സഹനം സാമഗ്രി ഒരു കരങ്ങിന്റെ കയ്യിൽ കണ്ടാൽ ആർക്കാണ് സഹിക്കാൻ കഴിയുക? രാജാവ് നിത്യ കണ്ടു പോകുന്നവനും കരങ്ങനെ പിടിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കും മുമ്പ് കരങ്ങു ഫിഡിൽ വായന തുടങ്ങി. ശബ്ദം കേട്ടതും രാജാവ് ഡാൻസ് തുടങ്ങി. എന്നാൽ അന്ന് നല്ലപ്പോൾ ചാറായ ആയിരം രാജാവിനായി കണ്ടുപിടിച്ചതായി. തന്റെ നൃത്തം നിർത്താനും സാധിക്കുന്നില്ല. നൃത്തം ചെയ്തു രാജാവ് വലിച്ചു ചേർന്നു വിളിച്ചു. തളൻ വീഴുമെന്നായി. രാജാവ് കരങ്ങനെ ഒരു നോക്കി. അപ്പോൾ കണ്ടു തുടച്ചു ഒരു കൂടി നോക്കി. ആ കരങ്ങു വെറും കരങ്ങല്ലായിരുന്നു. ആ വയ

ലിൻ ഭാനം ചെയ്തു ഭേദിച്ചായിരുന്നു അതെന്ന രാജാവിനു ബോദ്ധ്യമായി.

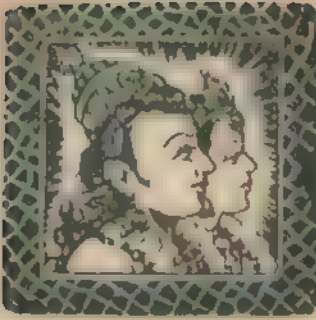
മിഴിച്ചു നോക്കുന്ന രാജാവിനോടു ഭേദം വിചോദിച്ചു “എന്താ നോക്കുന്നതു, നൃത്തം മതിയോ? നിന്റെ മനോഹരം കണ്ടു ഞാൻ നിനക്കു തന്ന ഈ ഫിഡിൽ കൊണ്ടു നി അന്യരെ കയ്യാടുന്നതിനെക്കണ്ടിരുന്നു. ചരിമിതമായി മറുത്തുവെക്കു സുഖിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കേണ്ട ഈ സാമഗ്രി കൊണ്ടു നി അനന്ദഭാവം മറ്റും അന്യരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങി. അല്ലേ? ഇല്ലാതെ നീയും അത്തന്നേവെയ്ക്കൂ”.

രാജാവ് സമ്പൂസനം പറഞ്ഞു. “ഭേദം, മാപ്പുരുഷക. ഇനിമേൽ ഞാൻ വൈദികനും ഭ്രാന്തനായില്ല. ഭയപ്പെട്ടു ആ വയലിൻ എനിക്കു തന്നെ തന്നെത്തന്നെയും”

ഭേദിക്കു ഭയത്തോന്നി. വയലിൻ രാജാവിനു തന്നെ കൊടുത്തതല്ലാതെ ചെയ്തു.

അന്നുമുതൽ രാജാവ് ഒരുത്തനെയും ഉപദ്രവിച്ചില്ല.

അ ഹ ന ന മ ക ന ന

ഒരു ദിവസം ലക്ഷ്മിദേവി ത്രീനായ ബാഗ്ഗർയ്ക്കു ചോദിച്ചു. “എങ്കോ, പുതിയതും ലക്ഷണങ്ങൾക്ക് അനുസരം അനുസരന്റെ ആഗ്രഹവിദ്യയ്ക്കായി അങ്ങനെയോ- ചോദ്യം. അത് എത്ര കഷ്ടമാണ് അവർക്ക് സാധിച്ചിട്ടുള്ളതും സാധിച്ചു കൊടുക്കാത്തത്?”.

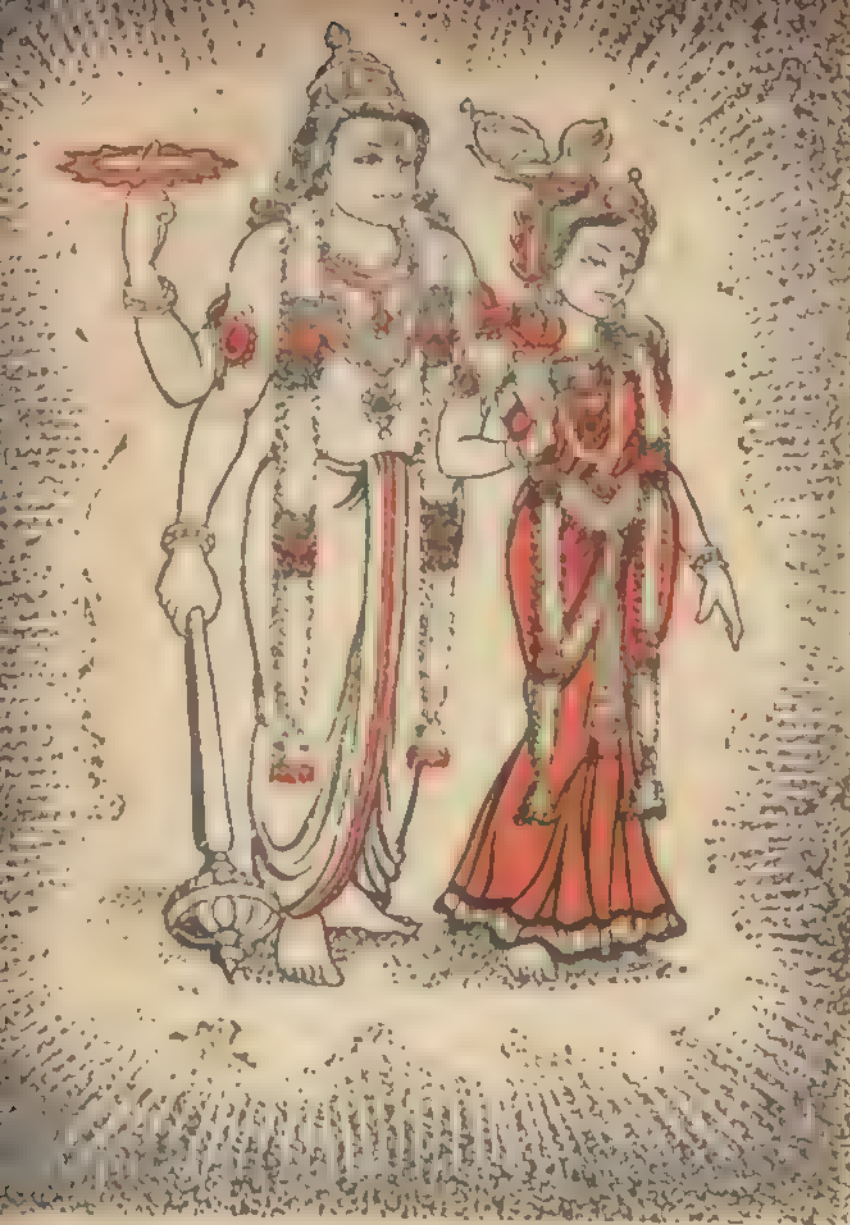
ഭഗവാൻ ചിരിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു. “പ്രിയെ, ഞാൻ അവരുടെ എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുത്താൽ അവർ പിന്നീട് മടിയന്തരമായി തിരും. അറിവില്ലായ്മയ്ക്കൊണ്ട് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തെന്ന് അവർക്ക് തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ എന്നെ ആരാധിക്കുന്നവരെ നല്ലതെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അവരുടെ എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കാത്തത്”.

ദേവിയുടെ അത്തരം സന്തോഷപ്രഭമായില്ല. അവർ പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ അവി-ന്, ഒരാളുടെ ആഗ്രഹത്തെ പൂർണ്ണമായി കൊടുക്കുക; നോക്കാമല്ലോ എന്തു സംഭവിയ്ക്കുമെന്ന്”.

ഇതുകേട്ട് ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു:- “ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ “രാജാറാം” എന്ന് പേരായ നല്ലൊരു മനുഷ്യൻ ഉണ്ട്. വളരെക്കാലം അയാൾക്ക് വംശത്തിൽ ജനിച്ചിരുന്നു. അയാളും ഭാര്യയും എന്നെ ഭരിച്ചു; വംശത്തിൽ ജനിച്ചവൻ ചോദ്യം. ദേവിഷ്വരത്തിനായിട്ടും ഞാൻ അവരുടെ ആഗ്രഹം സാധിപ്പിച്ചു. രാജാറാമിന് ഒരു പുത്രനുമായി. അവൻ ആ കുട്ടിക്ക് നാരായണൻ എന്ന് പേരുമിട്ടു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം നാരായണന്റെ അമ്മ മരിച്ചുപോയി. രാജാറാമിന് കുട്ടിയെ രോഷം വലുത്താൻ സാധിച്ചില്ല. അതിനാൽ ആ കുട്ടി തനി താന്തോന്നിയായി. എന്തിനധികം? അവർക്ക് പരസ്പരം യാതൊരു സ്നേഹവും പോലുമില്ലാത്തവിധം ജീവിക്കുന്നു.

“എന്നാൽ ആ സാധുക്കളുടെ മനോവ്യഗ്രമം തീർത്തു രക്ഷിക്കരുതെ” ദേവി ചോദിച്ചു. “ആവാം” ഭഗവാൻ സമ്മതം മൂളി.

ഇ കെ. ബി. നമ്പ്യാർ തലശ്ശേരി

അന്നൊരുനാൾ നാരായണൻ ഉച്ച
രായണത്തിൽ വിരാമമായി. “ഇ
ത്രേതരത്തെ എന്താ മടങ്ങിവന്നത്?”
അർപ്പൻ ചോദിച്ചു. “വയററിൽ വേദ
ന” മകൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“ഇന്ന് വീട്ടിൽ നല്ല പദാർത്ഥങ്ങളു
ണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നീ തിന്നാൻ കൊടു
ത്താമല്ലോ. പക്ഷെ ആ മരിച്ചത്
മിണ്ടാതെ കിടന്നോ” എന്നു പ

റഞ്ഞു രാജാറാം നാരായണനെ
മറിയിലിട്ടു പൂട്ടി. നാരായണൻ
മറിക്കകത്തും രാജാറാം പുറത്തും
ഇരുന്ന് ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാ
ജാറാം വിചാരിച്ചു “കട്ടിക്കാലം
എത്ര സുഖപ്രദം! സ്ത്രീകളിൽപോ
യി പഠിക്കുക, കളിക്കുക, ചിരി
ക്കുക, ഇതൊക്കെ എത്ര സന്തോ
ഷകരം! വീട്ടുകാര്യങ്ങളുറിയേണ്ട.
പണ മിടവാടറിയേണ്ട, എത്ര
സുഖജീവിതം. കഷ്ടം! എന്റെ
മകനൊരു താനോന്നിയായല്ലോ
ഞാനിവന്റെ പ്രായമായിരുന്നെ
ങ്കിൽ എത്ര സന്തോഷത്തോടെ
സ്ത്രീകളിൽ പോയിരുന്നു!”. ഇതെ
സമയം നാരായണനും വിചാരി
ച്ചിരുന്നു. “ഈ ചുട്ടുകാട്ട!

ഒരു സ്ത്രീയും, ഒരു പഠിപ്പും! എവി
ടേയും ഏതു കാര്യത്തിനും ഈ
വലിയ കൂട്ടമാണ്! അവരോടൊന്നും
പറയാനാവില്ല. അവർക്കു കാണുകതാ
ക്കെ ശാസ്ത്രം. അവർക്ക് സ്ത്രീകൾ
പറയേണ്ട; ഇല്ലാത്തവരൊക്കെ തെ
ണ്ടാം. ഫ! എന്നൊരു സ്വാതന്ത്ര്യം!
കഷ്ടം! ഞാനും ക്ഷണത്തിൽ വലുതാ
യെങ്കിൽ!” “അവരിരുവരുടേയും ആ

ഗോപാലൻ സാധിച്ച കൈക്കൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന അർപ്പണമായി. “ശരി, നിന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ” ഭഗവാനുരൂപമായി.

രാജാറാമിന്റെയും നാരായണന്റെയും രൂപം മാറി, അതവർതന്നെയറിഞ്ഞില്ല. രാജാറാമ നാരായണനും നാരായണൻ രാജാറാമയായി!

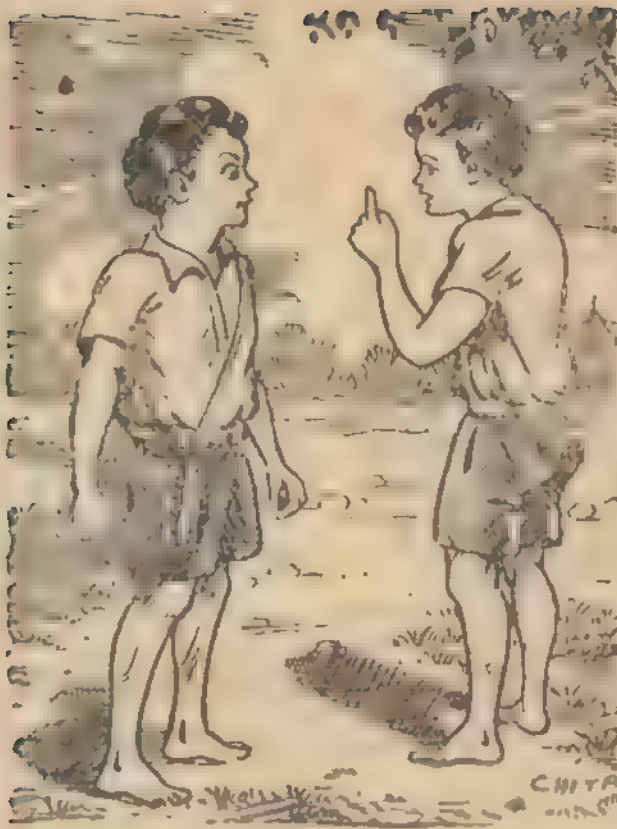
കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞു രാജാറാമ പരമേശ്വരനായി. അയാൾക്കു തന്നെ “വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ക്രിയയോ എന്നോ” മാത്രമല്ല, കർമ്മവും കാഴ്ചയും തന്നെ കാഴ്ചക്കൂടുതൽ പൊക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നോ, രാജാറാമ അതൊന്നും അത്ര വക വെച്ചില്ല. റോഡിൽകൂടി കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ രാജാറാമ തന്റെ സ്നേഹിതൻ, ഗോപാലനെ കണ്ടു. “എന്താ ഗോപാലൻ?” രാജാറാമ ചോദിച്ചു. ഗോപാലൻ “ഇത് കേട്ടു അൽപം ഭ്രമം വന്നു. “എന്താ, നിന്റെ കർമ്മം മാത്രമല്ല, നാശിക്കുകയും, ഇതാണോ നിന്റെ അർപ്പണ പരിപ്ലവത്തുന്നത്” എന്നും പറഞ്ഞു അയാൾ ഒരു വടിയെടുത്ത് അടിപ്പാൻ ഓടിച്ചെന്നു.

രാജാറാമ ഇതുകണ്ടു് പേടിച്ച് ഒരേ പാലം വെട്ടിയെടുത്തു തിരിച്ചുവന്നു. അത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഓടാൻ കഴിഞ്ഞ

തിൽ അയാൾക്കു് തന്നെത്താൻ ഒരുങ്ങുതം തോന്നി. ഗോപാലൻ അടിയ്ക്കാൻ വന്നതും താൻ ഓടിയതും ഓർത്ത് അയാൾക്കു് ചിരിവന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കുമേതാ ഒരാൾ തോളിൽ കൈവെച്ച് “എന്താ ഏന്തിനാ ഓടിയത്?” എടുത്തു് വയസ്സായൊരു പച്ചൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. രാജാറാമ ഒന്നു ഞെട്ടി. ചെറുക്കൻ തന്റെ തോളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു ഭ്രമം വന്നു. “തെറ്റാടി അതൊന്നു നിയെന്റെ തോൾ പിടിക്കാൻ” അയാൾ ആ ചെറുക്കന്റെ ചെങ്കിടത്തൊന്നു താങ്ങി. “എന്താ, നിനക്കിത്ര പച്ചയോ, നാശം വന്നിട്ടുണ്ടാ, ഞാൻ മാസ്സരോടു പറഞ്ഞു നിന്നെ കാണിച്ചുതരാം” എന്നും പറഞ്ഞു ആ പച്ചൻ കൊത്തെന്നു കാണിച്ചു നടന്നു.

രാജാറാമിന്നു വളരെ അത്ഭുതമായി. ഇത്ര ചെറിയൊരു പച്ചൻ തന്നോടു സമാനനായി പെരുമാറിയത് എന്തൊരാശ്ചര്യം എന്നും ചിന്തിച്ചു രാജാറാമ കടയിലേക്കു പോയി. അവിടെ ചെ

ന്ന് ചില സാധനങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കയക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. സുപരിചിതനായ ആ അജ്ഞാതക്കാരൻ പറഞ്ഞു. “ശരി ശരി, സാമാനം അയയ്ക്കാം. പക്ഷെ പണം?”.

രാജാറാമിന് ഇതു കേട്ടു വളരെ ദേഷ്യം വന്നു. “ഇന്ന് ഇത്ര പീടികക്കാരന് എന്തു പറി? ഇത്ര വലിയ വർത്തമാനം പറയുന്നത്” എന്നയാൾ വിചാരിച്ചു, പണത്തിന്നു വേണ്ടി പോക്കറ്റിൽ കയ്യിട്ടു. അപ്പോഴാണ് അയാൾക്ക് കൂടുതൽ അത്ഭുതമാ

യതു്. പെൻസിലിന്റെ കഷണം, പോക്ക് തുണ്ടു്, പിലിക്കഷണം ഇതൊക്കെയാണു് അയാൾ പോക്കറ്റിൽ കണ്ടതു്. “ഇതെന്തൊരു തമാശ! ഇതൊക്കെയെങ്ങിനെ എന്റെ പോക്കറ്റിൽ വന്നു” എന്നു് ചിന്തിച്ചു് അയാൾ സ്തബ്ധനായി നിന്നു. അയാൾക്ക് വിറച്ചുതുടങ്ങി. കയ്യിൽ കാണുന്നതു് എന്തെ അത്ഭുതം കൊടുക്കാനാ? അയാൾ ഒരു മിറായിക്കടയുടെ അടുക്കെ ചെന്നു. അവിടെ അയാൾ കണ്ണാടിയിൽ അയാളുടെ കണ്ണുണ്ടി. തന്റെ രൂപം കാണുന്ന നാക്കാണ് നിശ്ചയിച്ചു. തിരിഞ്ഞും, മറിഞ്ഞും, മേലും, കീഴും അയാൾ നോക്കി. തന്റെ രൂപം കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടില്ല. അവിടെ കണ്ട രൂപം നാരായണന്റെതായിരുന്നു. ആദ്യം അയാൾക്ക് വിശ്വാസം വന്നില്ല. അയാൾ തന്റെ കാലടികൾ നോക്കി. കാലടികൾ വളരെ ചെറുതു് ചെട്ടിച്ചു് കണ്ടു. “മുണ്ടിന്ന് പകരം കൈസർ!. അയാൾ തന്റെ തല തപ്പിനോക്കി. കഷണികൊണ്ടു കണ്ണാടിപോലെ മിന്നിയിരുന്ന മുണ്ടയിൽ നിറയെ രോമം! മുഖം തപ്പിനോക്കി. താ

ഈ മിശ്രമിശ്ര. ഒരൊറ്റ രോമമില്ല. അയാൾ അന്നും വിട്ടു. താൻ തിരുന്ന കണ്ണു-ലമില്ല. കണ്ണു-യില്ലാതെ തന്നെ നല്ലവണ്ണം കാണുന്നു. നാരായണൻ മനസ്സിലായി “താൻ നാരായണനായി മാറിയിരിക്കുന്നു”വെന്നു. നാരായണനെന്ന് പറിയിരിക്കുമെന്നോളം അയാൾ ഭയന്നു.

നാരായണൻ എന്തു പറിയെന്നോക്കൾ നമുക്ക്. അപ്പൻ പറഞ്ഞുപോയെന്നറിഞ്ഞു നാരായണൻ മുറിയിൽ കിടന്ന് ലഹള കൂട്ടി. വാതിലിന്മേലിരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ലഹള കേട്ട് ഭൃത്യ വന്നു വാതിൽ തുറന്നു. “അയ്യോ, യജമാനനെ ആരാണ് ഈ മുറിയിലിട്ടെച്ചത്? നാരായണന്റെ വികൃതിയായിരിക്കുമോ?” “ഹ, മിണ്ടരുത്” നാരായണൻ അലറി. ഭൃത്യ അതുകേട്ടു. “ഒരു നാളം തന്റെ യജമാനൻ ഈ വിധം സംസാരിക്കാറില്ല. എന്തു പറിയൊ ഇന്ന്” അവൾ ചിന്തിച്ചു. പാവം! അവൾക്കറിയാമോ? അത് രാജാറാമല്ല നാരായണനാണെന്നു.

നാരായണൻ മുകളിൽ പണം വെച്ചു അലമാറ തുറക്കാൻ കോണി

കയറാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ മുമ്പെത്തെപ്പോലെ അത്രയെളുപ്പമാകാൻ കേറാൻ കഴിയില്ല. ദോഷമെന്നൊരു ഭാരം. കാലിന്നൊരു കടച്ചിൽ. രണ്ടു മൂന്നു പടി കയറിയപ്പോഴേക്കും തന്നെ ഒരു ക്ഷീണം. നാരായണൻ തീർച്ചയാക്കി. കുറച്ചു കാപ്പിയും പലഹാരവും കഴിച്ചു. പുറത്തൊന്ന് പോകാമെന്ന്. ഭൃത്യയോട് കൊണ്ടുവരുവാനാജ്ഞാപിച്ചു.

“ഇപ്പോൾ കാപ്പി കുടിച്ചല്ലെന്ന്. ഇപ്പോൾ കാപ്പികഴിച്ചാൽ എ

ചോലോചിച്ച് അവനൊരു രസം തോന്നി. “ഇനി നീയിൽ രസം കണ്ടാൽ, നീ സ്നേഹം തല്ല കൊള്ളേണ്ട, ഇപ്പോൾ പണം കിട്ടും”. സന്തോഷം കൊണ്ടു നാരായണൻ ഉള്ളിപ്പാടി. പക്ഷെ അവനൊരു ചിന്ത കടന്നു. അപ്പനെവിടെ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപവും ഇതുപോലെതന്നെയല്ലേ? ഇത്രയായപ്പോഴേക്കും പത്തു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സായൊരു പച്ചൻ കോണി കയറി വരുന്നു. നാരായണൻ നോക്കി; കുറച്ചൊന്നാലോചിച്ചു. അവനറിഞ്ഞു പിതാവിന് തന്റെയും തനിക്കു പിതാവിന്റെയും രൂപം കിട്ടിയെന്നു്. അവനൊരു യുക്തി തോന്നി. താക്കോൽ തന്റെ കീഴയിൽ മറച്ചുവെച്ചു.

രാജാറാം മേലെ വന്നു. തന്റെ മകന്റെ രൂപം കണ്ടു് അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. നാരായണൻ മിണ്ടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ ഭയം തോന്നി. “ഈ രൂപവ്യത്യാസം എനിക്കെന്തൊരു വന്നുവെന്ന് വിനക്കറിയാമോ?” രാജാറാം ചോദിച്ചു. “ഇല്ല” നാരായണൻ പറഞ്ഞു.

“ഇതു വലിയ തൊന്തരവായി. നീ മിനിയെങ്ങിനെ സമുദായത്തിൽ ഒരു മാറും. ഞാനാണ് രാജാറാമെന്നും നീയാണ് നാരായണനെന്നും ജനങ്ങൾ എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? വീട്ടുകാരുടേയും, പണമെടുവാട്ടുകൾ, സമുദായകാര്യങ്ങൾ ഇതൊക്കെ ഞാനെങ്ങിനെ നിർവ്വഹിക്കും” രാജാറാം പിറു പിറുത്തു “എനിക്കെന്തറിയും?” നാരായണൻ മുഖം കനിച്ചു പറഞ്ഞു.

“നീയെങ്ങിനെ പഠിച്ചു തുടരും?” രാജാറാം ചോദിച്ചു. “പഠിപ്പ്! ഈ രൂപം വെച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ നീയിൽ

പോകണമെന്നോ അച്ഛൻ പറയുന്നതു്. അതുകൊള്ളാം” ഈ കഷണി മണ്ടലും, കണ്ണുനീരും, താടിയും മീശയുമായി ഞാൻ സൂട്ടിൽ പോയില്ല. എനിക്ക് പടിപ്പു വേണ്ട. മറ്റു ചെറിയ കുട്ടികളുടെ എടുപ്പിൽ എപ്പോഴൊക്കെയും ഇത്ര വലിയൊരു തടി ഇരിക്കും”. നാരായണൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“നീപഠിച്ചാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി. എനിക്കൊരു ചുക്കമില്ല. എന്താ ചെപ്പുക ഈ രൂപം മാറി കിട്ടുന്ന. എനിക്ക് ഓരോ കാര്യങ്ങൾ നിറവേറാണമല്ലോ എത്ര വ്യവഹാരങ്ങളുണ്ട്! എത്ര സമയം കാര്യങ്ങളുണ്ട്! എത്ര അളക്കലിൽനിന്നു പണം കിട്ടുന്നുണ്ട്! ഈ വക കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ എങ്ങനെ സംസാരിക്കും? ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ തന്നെ ആരാണത്ര

വിശ്വസിക്കുക. ഒരു ചെറിയ ചെക്കൻ എന്നല്ലെ എന്നെ കണ്ടാൽ ജനങ്ങൾ വിചാരിക്കരുത്. ഈശ്വര! ഞാൻ ഇനി എന്തു ചെയ്യും?” എന്നും പറഞ്ഞു അയാൾ എന്തൊ തിരസ്കാരം തുടങ്ങി.

നാരായണൻ മനസ്സിലായി. അച്ഛൻ താക്കോലാണ് തിരയുന്നതെന്നു. “താക്കോൽ കണ്ടോ നീ” അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാനെടുത്തിട്ടുണ്ട്” മകൻ പറഞ്ഞു, “നീ എന്തിനെടുത്തു. രൂപം വലുതായൊരു വിചാരിച്ച് വീട്ടുകാരുള്ളിലും പണമെടുവാട്ടുകളിലും ഒന്നും കൈ വെക്കേണ്ട. അതൊക്കെ എന്റെ അധികാരത്തിൽ തന്നെയാണ്. അധികാരം നീ. താക്കോൽ ഇങ്ങോട്ടു വാ” എന്ന് രാജാറാം പറഞ്ഞു.

(തുടരും)

രാമായണം ഇന്നായാൽ

(നാമ്പൂർ)

“ശിഷ്യൻ, അങ്ങനെയൊന്നൊന്നും
 ഏതു രക്ഷാ വരനോടു ചൊൽക”
 അയച്ചിതിമട്ടയാ ചൊല്ല രാമൻ
 തനിക്കെഴും പ്രീതിയാഞ്ജനേയനേ !

അടുത്ത ഡക്കോട്ടയിലേറി ‘ഹാൻ’
 “അതായിരിക്കും അവനോമനപ്പേർ”
 ഇറങ്ങിലങ്കാപുരിയിൽ തടാറീം
 റിസപ്ഷനെത്തി ശേകണ്ണമന്ത്രി.

“കമാൻ, കമാൻ മാരുതി ഹെഡ്വയ്ക്കു?”
 കൊടുത്തു ഷേയ്ക്കേൻകവിടത്തിവുള്ളോർ
 പലപ്പോഴും ശിഷ്യൻ പലപ്പോഴും
 ട്രയച്ചു ഡ്വിംഗ്സിന്നതിവേഗമാഞ്ചെ

അപ്പോഴൊന്നിപ്പോഴൊന്നും
 ഗമിച്ചുരക്ഷാവാസ സന്നിധാനേ
 ക്രമൻചുലമ്പോടു കൊടുത്തു മിസ്റ്റർ
 മാൻപുതൻ പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും

ചടങ്ങുപോലെയ്ക്കുകലം കഴിഞ്ഞു
 തുടങ്ങി കാര്യങ്ങളുരച്ചിക്കാനായ്
 പറഞ്ഞു ഹാൻ പറയേണ്ടതെല്ലാം
 മതൊന്നുമേശില ശോസ്യ ഹൃത്തിൽ

“പറഞ്ഞിടാം ഞാനദർശോമനസ്സിൽ
 പിടിക്കുമെന്നാലതുപോലെയാവാം
 മിസിസ്റ്റു രാമൻ മലിനീയായി-
 ട്ടിരിയ്ക്കണം ചെറു മടിയ ഹെഞ്ചു,

അതിന്നു രാമൻ വിഭവതമന്നാ
 ലടുത്ത മാർഗ്ഗം രണമൊന്നു മാത്രം
 ഇതാണെന്തിയ്ക്കു അയൊടോതാവാ
 യിരിപ്പതെ”ന്നങ്ങരുച്ചീ ശോസ്യൻ

മരുതസുതൻ ചെറുദശീരിതിങ്കൽ
 മിഴിച്ചു നിന്നു ചെറുതാപ്രഭാവൻ

ഒട്ടക്കുമോതി പലതും-അതൊന്നും
 ഫലിച്ചിടാതങ്ങാനന്തരി രോഷം

“യുവാർമെജ്ജു” താതീവ്രവാദം
 ഡമോക്രസിക്കൊത്തതു മല്ല നൂനം
 പെരുത്ത ക്യാപിററലിസത്തിനെന്തൊ-
 നെതുത്തിടം സംശയമില്ലതിന്നു”

കലാധമതം കളകമെജ്ജു
 കലാംഗനാ ദേവിയൊട്ടിടേണം
 പരന്റെ ഓരാഗ്രഹണം അറിതി
 അതുകൂടം, ചുഷണ മെന്നതോക്കു

ഇതൊക്കെയൊക്കൊതെ ക്യാൻ പഴഞ്ചൻ-
 മനസ്സിൽക്കൊത്തു നടന്നിടൊല്ലെ !
 യുവതപമോരും ബഹുഭൂരിപക്ഷം
 വെറുക്കുമീ പ്പോട്ടിസി” യോതി ഹാൻ

“അടക്കൊ വായിലെ നാറു”-അല്ലേ ?
 ഒപ്പിയ്ക്കുമെല്ലൊന്നൊഴിയാതെ വിന്റെ
 പടക്കൊരുങ്ങാൻ പറ രാമനോടു്
 മരുതവാക്കൊന്നിനി ചൊല്ലിടേണ്ട

നമുക്കു കൈമിപ്പിന്നി പേറ്റു ചെയ്വാൻ
 നിന്നക്കു ക്രിക്കാണി”തിപംകതിക്കുറൻ
 കുമിച്ചുപോയാനറിക്കത്തിൽ നിന്നും
 അടിച്ചു റിട്ടേൺ റെന്തമാൻ ക്ഷണത്തിൽ

പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും പലപ്പോഴും
 ഗ്രഹിച്ചു മെമ്പേഴ്സതുപോലെ നാമം !
 തുടന്നു പോട്ടിൽ ബഹുഭൂരിക്കും
 പറഞ്ഞു യുയെന്നൊവിലിപ്പു ചേക്കാൻ

അടുത്ത വർഷത്തിലസംബല്പി ചേരെ
 എടുത്തിതീയിപ്പു-അതിന്നുപേണ്ടി
 ചമച്ചിതമ്പോടൊരു സന്നിഹമറി
 പ്രതാപയുയൻ പ്രസിഡണ്ടു സാറൻ

(ശോപിയേട്ടൻ)

ഒരു കാട്ടിൽ ഒരാട്ടിനായിരുന്നു; അതിന് നാലു കുട്ടികളും. കുട്ടികൾ എങ്ങിനെയെന്നറിയാമോ? മൂന്നു കുട്ടികൾ പാൽ പോലെ വെളുത്തവ. നാലാമത്തേതോ കരിയ്ക്കട്ട പോലെ കറുത്തതും ഈ നിറത്തിന്നു മാത്രമാണോ വ്യത്യാസം? അല്ല, പലപ്പോഴായിരുന്നു ആ വ്യത്യാസം.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഈകുറുത്ത കുട്ടിക്കു ഡൽഹി സുൽത്താനെ കാണാൻ ഒരു മോഹം. ആട്ടിൻകുട്ടി അമ്മയോടു തന്റെ ആഗ്രഹം അറിയിച്ചു. “അതൊന്നും നിനക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. ആവാനാവാത്ത സിദ്ധിക്ക് പാത്രമില്ല. ആപത്തുണ്ടാവും” അമ്മ പറഞ്ഞു.

ആട്ടിൻകുട്ടി അതൊന്നും കേൾക്കാതെ ഒരു ഒരു നട. പോകുന്നവഴിയിൽ ഒരു നദി. നദിയിലെ വെള്ളത്തിനൊരപകടം! വഴിയിൽ ഒരു മരത്തടി അതിനെ തടയാൻ നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ

ട്ടിൻകുട്ടിയെ കണ്ടുവെന്ന് വെള്ളം പറന്നു “എന്താ! മലയാളപ്പു ഈ തടിയൊന്നു മാറിയിടണം”

“ഡൽഹി സുൽത്താനെ കാണാൻ പോകുന്ന ഈ ‘കട്ട’യോടാണോ നീ മരത്തടിമാറാൻ പറയുന്നതു. കൊള്ളാം! വിഡ്ഢി, വായിലെ നാവു് ഒരു കരി ഡൽഹിപ്പോ ഇല്ലാതിൽ. ഹാ!” ആട്ടിൻകുട്ടി കമ്പി നീട്ടി.

കറച്ചു ഭരം ചെന്നു കത്തിക്കൊടുക്കുകയോ “തീ” നിലവിളിക്കുന്നു. ആട്ടിൻ കുട്ടിയെ കണ്ടുവെന്ന് ആ തീ “താൻ ഒരു നാലു ചുള്ളി കൊമ്പുകൾ പൊട്ടിച്ചു് എന്റെ മീതെ ഇടണം. ഒരു പകാരം ചെയ്യുക” എന്നു പറഞ്ഞു.

നമ്മുടെ കട്ടപ്പൻ അതൊട്ടും പിടിച്ചില്ല. “എന്താ, ബുദ്ധിയില്ലത്താത്ത തീയേ, രാജ സദസ്സിലേക്ക് പോകുന്ന ഞാൻ നിനക്ക് വിറകു കൊണ്ടുവരണം അല്ലെ? പറയാൻ കഴിയും വന്നല്ലോ.

റാഡ്ക്ലൈഡ് "എന്നും കയ്യെടുത്ത് കുട്ടപ്പൻ നടന്നു.

ഗ്രഹപ്പിഴ! കുറച്ചുകൂടി ചെന്നപ്പോഴുണ്ടു നമ്മുടെ വായുഭഗവാൻ ഒരു മുൾവേലിയിൽ തങ്ങി ഇരുകാൻ നോക്കിയില്ലാതെ നിലവെച്ചിരുന്നു. കുട്ടപ്പൻ ഒന്നു നോക്കി, ഒന്നു ചിരിച്ചു. അവനൊരു രസം. കാര്യം പറഞ്ഞു "എന്റെ സോദര, ഈ വേലിയൊന്നു മാറൂ. എനിക്ക് ദേഹം നീറുന്നു. നീ എന്നെ രക്ഷിക്ക" എന്നു.

"രക്ഷിക്കണോ? ശരി" എന്നും പറഞ്ഞു കുട്ടപ്പൻ ദൂരത്തു പോയി വേറൊരു ചുള്ളിൻ കെട്ടുകൂടി കൊണ്ടു വന്നു ആ കാറ്റിന്റെ മീതെ എറിഞ്ഞു" കൈ കൊട്ടി ചിരിച്ചു. "അവിടെ കിടന്നു തുലയടാ" എന്നും പറഞ്ഞു" ഡൽഹിയിൽ നടന്നു.

ഡൽഹിയിൽ സുൽത്താന്റെ കൊട്ടാരം. കുട്ടപ്പൻ പടിക്കൽ എത്തി. അവിടെ ഭടന്മാർ, കാവൽക്കാർ. എങ്ങനെ അറിയും, കഷ്ടം? കുട്ടപ്പൻ മെല്ലെയാണു എത്തിനോക്കി അകത്തേക്ക്. എത്തിനോക്കലും ഒരു തടിമാടൻ കാവൽക്കാരൻ കുട്ടപ്പന്റെ പെരടിക്കു പിടി

ക്കലും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. തുക്കി നേരെ വെച്ചു പാക്കു നടന്നു ആ യമകിഴക്കൻ. ഒരു വലിയ അണ്ടാറിൽ വെള്ളം തിളച്ചു മറിച്ചു. ആ കിഴക്കൻ നമ്മുടെ ആട്ടിൻ കുട്ടിയെ യാതൊരു ഭയവുമില്ലാതെ ആ വെള്ളത്തിലേക്ക് "പുളം" രേരു്.

പട്ടു നീറി ആയിരക്കൂടി തല തുറ്റി കരഞ്ഞു പറഞ്ഞു "എടോ വെള്ളമേ! താൻ ഭയവു ചെയ്തു തണുക്കൂ. എന്റെ ദേഹം നീറുന്നു. ഈ അപകടത്തിൽനിന്നു എന്നെ രക്ഷിക്കടോ ചങ്ങാതി" അപ്പോൾ വെള്ളം പറഞ്ഞു

“എടോ, നീ വരുമ്പോൾ ഞാൻ മരത്തടിയിലെ തടസ്സമിട് ചെയ്ത് സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. അപ്പോൾ നിന്നോട് ഞാൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞല്ലോ എന്ന രക്ഷിക്കാൻ. നീ ആ സമയത്ത് ഗൗരവം കാണിച്ചു അല്ലേ? ഇപ്പോൾ അങ്ങിവിക്ക് സങ്കടം”. ഇതു കേട്ട അടിയിൽ കത്തിയിരുന്ന തീയും പറഞ്ഞു. “അന്നു ഞാനും രക്ഷിക്കാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ പൂർണ്ണമായ പാപിയാണ് അവൻ. നല്ലവണ്ണം ചൂടെ” എന്നും പറഞ്ഞു. ആളിക്കത്തുന്ന തുകൾ. ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ കാലും പാഞ്ഞുപോയി. അപ്പോഴാണ് കയ്യെടുത്തവർ കഴിയുന്ന ഉപകാരം ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കാത്തതിനെ പററി അവൻ പശ്ചാത്തപിച്ചത്. ഒ-വിൽ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു കാററിനോട് പറഞ്ഞു. “കാറെ നീ യെഹിദാ എന്നാ രക്ഷിക്ക”. ഞാൻ വിജയമാക്കും ഉപകാരം ചെയ്യാത്തത് എന്നെ ബാധിക്കാതെ കൊണ്ടുപോം.

ഇനി മേൽ ഞാൻ എല്ലാവർക്കും കഴിയുന്ന ഉപകാരം ചെയ്തുകൊള്ളാം. നീ വീശാതിരിയെന്നാൽ നീ കെട്ടു വെള്ളം തണുക്കും. എന്നാൽ ഞാൻ ഈ ദുരിതത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടും. ഒരു ഭയവ് വിചാരിക്ക”..

ഇത് കേട്ടു കാററിനു ഭയം തോന്നി. തന്നെ കൂടുതൽ ഉപദ്രവിച്ചവനാണ് എങ്കിലും ഈ സങ്കടാവസ്ഥയിൽ അവനോടു ശേഷം ചോദിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു കാററ “നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷിക്കാ”മെന്നും പറഞ്ഞു. ഇളകാതെ നിന്നു. തീ കെട്ടു. വെള്ളം തണുത്തു. ആവു! ആട്ടിൻ കുട്ടികൾ ജീവൻ വന്നു.

കുട്ടപ്പൻ അങ്ങാടിയിൽനിന്നു പുറത്തു ചാടി. “മതി മതി സുൽത്താനെ കണ്ടത്. ജീവൻ കിട്ടിയാൽ മതി”. എന്നും പറഞ്ഞു ഒരൊറ്റ വിടൽ! നേരെ തന്റെ അമ്മയുടെ അടുക്കലേക്ക്—നിങ്ങൾ എന്തു പഠിച്ചു കട്ടികളെ?.

അമ്മി അവളെ നെയ്തു കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ പാടവം കണ്ട് ആ കിഴവി പറഞ്ഞു “കുട്ടി, നീ മിടുക്കത്തി തന്നെ. എന്തൊഴികാണ് നിന്റെ പ്രവൃത്തിക്ക്. നീ നെയ്യുന്നതുകണ്ടാൽ സരസ്വതിദേവിതന്നെയാണോ നിന്നെ പഠിപ്പിച്ചതെന്ന് തോന്നും കാണുന്നവർക്ക്. മനുഷ്യക്കാർക്കും ഇങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധ്യമല്ല”.

ഗർവ്വിയായ നെയ്ത്തുകാരിക്ക് കിഴവിയുടെ പ്രസംഗം പിടിച്ചില്ല. അവൾ മുഖം ചുളിച്ചു പറഞ്ഞു. “സര

സ്വതിയെന്നാൽ എന്ന് പറിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നു പറിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾക്കുകയായില്ല. ഓ—സരസ്വതി! നാൻ വേണമെങ്കിൽ അപ്പോൾ പറിച്ചിട്ടു കൊടുക്കാം സരസ്വതിക്ക്!”.

ഇതെല്ലാം കേട്ടു അവളുടെ അച്ഛൻ മറെറാരിടത്തിരുന്നിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു. “മകളേ, അങ്ങിനെ യാതൊന്നും അധികപ്രസംഗം സംസാരിക്കരുത്. വകവെച്ചുകൊള്ളൂ ഇവിടുത്തെ വാഴശാലിയിലെ കായ്കളെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ യാതൊരു വിദ്യയും ശോഭിക്കുകയില്ല. നിന്റെ തൊഴിൽ സാമത്വവും ആ ദേവിയുടെ കരുണ കൊണ്ടു മാത്രമാണ്. മനുഷ്യന് ഏതിലും സ്ത്രീ ഉണ്ടായാൽ അത് അയാൾക്ക് ശപര വിചാരവും വേണം. പരദൂഷണം, പരിഹാസം എന്നതൊക്കെ മനുഷ്യരെ അധഃപതിപ്പിക്കും. അതിനാൽ നീ പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റി പശ്ചാത്താപിക്കൂ”.

ഇതുകേട്ടി കേട്ടപ്പോൾ ആ അമ്മയോടൊപ്പം വന്ന പെൺകുട്ടിയെ തടിക്കുകയായി. ‘അച്ഛൻ അത്ര പറയുന്നെങ്കിൽ ആ സരസ്വതിയെന്നിവിടെ വരട്ടെ.

അവിടെ അമ്മാവൻ

എന്നോടൊപ്പമുണ്ട് ഒരു തൂണു. നെ
യുടെ. കാണാമല്ലോ ആരാണ് മീ
നെ എന്ന്”.

വീണ്ടും കിഴവി പറഞ്ഞു :- “കുട്ടി
നീ വളരെ കേമി തന്നെയായിരിക്കാം.
എങ്കിലും എല്ലാവർക്കും ഈശ്വരിയായ
ദേവിയെ അപഹരിക്കരുത്. മറുഭൂമി
വരെ നിശ്ചയിച്ചു സംസാരിക്കുന്നത്
അറിയില്ല. വിദ്യയോടൊപ്പം വിനയവും
വേണം. ഗർവ്വമാണ് മനുഷ്യനെ അ
ധഃപതിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാൽ നീ
പറയാൻ കൊടുക്കാൻ പശ്ചാത്താപിച്ചു”

ഈശ്വരിയോടു മാപ്പു ചോദിക്കും”.

ഈ സമുപദേശം കേട്ട ചെങ്കുട്ടി
കൂടുതൽ ക്രോധമായി. “മതി മതി പ്ര
സംഗം. നിങ്ങൾക്ക് ഈ തൊഴിലി
നെപ്പറ്റി എന്തറിയും? ഇതാ ഞാനി
നിയും പറയാം. അങ്ങിനെയൊരു സ
രസ്വതിയുണ്ടെങ്കിൽ ഇവിടെ വരുടെ.
കാണട്ടെ അവളുടെ നെയ്ത്തു വേല”
എന്നു പറഞ്ഞു.

കിഴവി മിണ്ടിയില്ല. അതിനു സമാ
ധാനം പറയാൻ അവിടെ സമസ്വതി
തന്നെ വന്നെത്തി. അവിടെ കൂടിയിരു

ന്ന ജനങ്ങൾ അമ്പരന്നു. എന്തു സംഭവിച്ചതോ എന്നോർത്ത് അവർ ഭയവിഹ്വലരായി. എന്നാൽ ആ കുട്ടിക്കു മാത്രം യാതൊരു കലക്കലുമില്ലായില്ല. അവൾ കശലം ചോദിച്ചു. “ഓ ഹോ, നിങ്ങളാണോ സരസ്വതി? വത്ര. നമുക്കൊന്നു നെയ്യു നോക്കാം. ആരുടെ വസ്ത്രമാണ് നല്ലതെന്ന് നോക്കാംല്ലോ” ദേവി സമ്മതിച്ചു. രണ്ടാലരും വസ്ത്രം നെയ്യാനിരുന്ന. ജനങ്ങളെല്ലാം മറ്റു വകളെപ്പോലെ നോക്കി നിന്നു.

രണ്ടാലരും വസ്ത്രം നെയ്തു തീർത്തു. ദേവി നെയ്യു വസ്ത്രം അതു വരെ ആരും കാണാത്തവിധമായിരുന്നു. അതിവളു ചിത്രങ്ങൾ സജീവങ്ങൾ പോലെയിരുന്നു. അതു കണ്ടു മനുഷ്യർ പോലും സംഭ്രമചിത്തരായി.

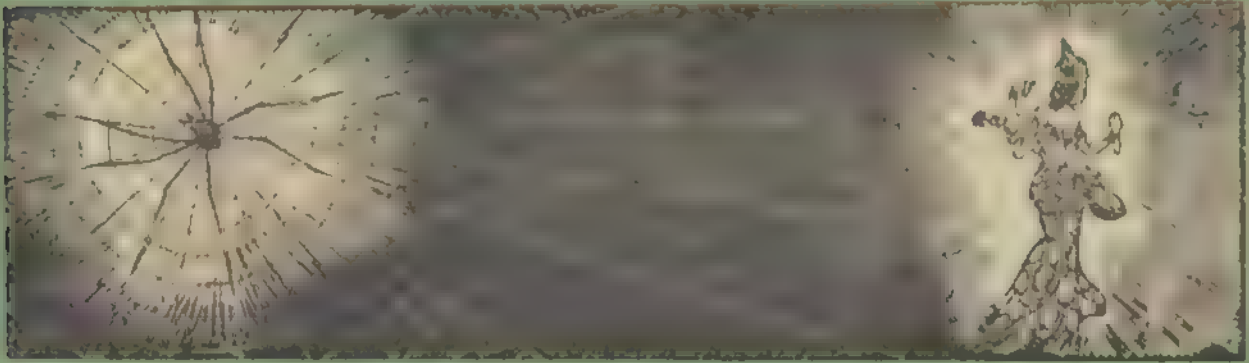
തുന്നക്കാരിയുടെ തുണിയോ? എത്രയായാലും അതു മററതു പോലെ വരു

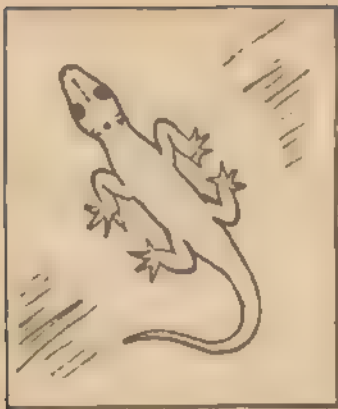
മോ? അവൾ നാണം കെട്ടു തോൽവി സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നു.

ദേവി അവളോടു പറഞ്ഞു “നീ നന്നായി നെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിന്റെ മറ്റുവായി വളരെ പ്രശംസനീയവുമാണ്. പക്ഷെ നീ അഹംഭാവിയായി. വിദ്യയോടുകൂടി വിനയവും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത് നിനക്ക് ഈ തോൽവി പറുകയില്ലായിരുന്നു. നിന്റെ ശപ്പിന്റെ ഭോഷം നീ അനുഭവിക്കുക തന്നെ വേണം. അതിനാൽ ധി എന്തെന്നേക്കും മനസ്സിലാക്കി വേറെ യാതൊരു തൊഴിലുമില്ലാത്ത ജീവിയായി തീരുക!” എന്നു ശപിച്ചു ദേവി അപ്രത്യക്ഷയായി.

ശപിതയായ തുന്നൽക്കാരി ഒരു ചെറിയ കിടമായി തീർന്നു. അതാണത്രെ നാം ഇന്ന് കാണുന്ന “എട്ടുകാലി”.

നിങ്ങളും ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളുവിൻ “അഹംഭാവമരുതു”.

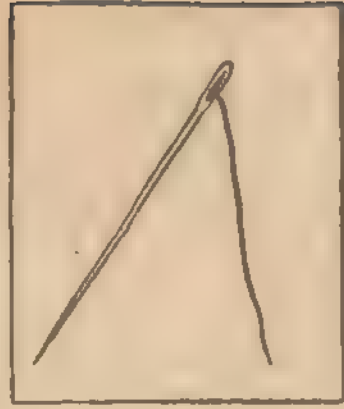

1

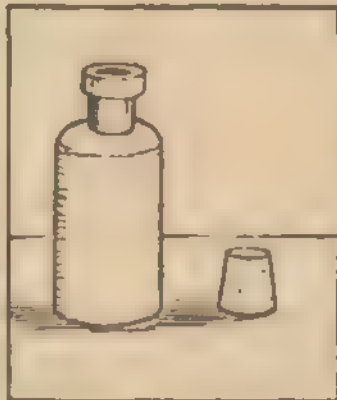
2

3

4

5

6

7

8

9

മേൽക്കാണുന്ന ഓരോ ചിത്രത്തിലും ഓരോ ഒന്നാണ് മിത്രകാരൻ വരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങൾക്ക് അത് കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുമോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഉത്തരം അടുത്തവക്കത്തിൽ നോക്കുക.

ഒരു കാലത്തു മഹാചക്രവർത്തിയായ അക്ബർ ധാരാളം ഭരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ മരിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെയും തലസ്ഥാനപട്ടണം. അക്ബർ വലിയ ഭയാലുവായിരുന്നു; വലിയ ബുദ്ധിമാനും, ബുദ്ധിശാലികളെ ആദരിക്കുന്നവനുമായിരുന്നു. അക്ബരുടെ മഹിമയെ പറ്റി ചരിത്രം വളരെയധികം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. പണ്ഡിതന്മാരെ ആദരിച്ചു വന്നിരുന്നതിനും മറിയായ എത്രയോ തെളിവുകളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയിൽ വളരെ മന്ത്രിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന വീരബലൻ. വീരബലൻ ഒരു സരസനും ഹൃദിത സാമ്രാട്ടും ആയിരുന്നു. വീരബലന്റെ കഥയറിയാത്ത മുക്കും മുലയും അറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അത്ര പ്രശസ്തനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

ചക്രവർത്തി തമാശയായി വീരബലനോടു ചില വികടംപിടിച്ച ചോദ്യങ്ങൾ

പോയിക്കും. അതിനെല്ലാം യാതൊരു സംശയവുമില്ലാതെ “ചടചടാ,” എന്നു വീരബലൻ മറുപടിയും കൊടുക്കും.

ഇതെല്ലാം മറു മന്ത്രിമാരെ അസൂയക്കുറിക്കുകയായി. അതിൽ അത്യന്തമിഷ്ടം ഒല്ലാ. തന്നക്കാൾ വലുതായി മറെറൊരുത്തനെ കാണുമ്പോൾ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് അസൂയ തോന്നുന്നതു സാധാരണമല്ലേ? അവരെല്ലാവർക്കും വീരബലൻ എഴുത്തുനെയ്കവും തുടങ്ങുന്ന പോകണമെന്നായിരുന്നു വിചാരം.

ഒരു ദിവസം ചക്രവർത്തി വീരബലനോടു ചോദിച്ചു:-

“വീരബല, എന്റെ ഉള്ളം കയ്യിൽ ഭോമമില്ലാതിരിക്കാൻ കാരണമെന്താണ്?”

വീരബലൻ:- പ്രഭോ, അവിടുന്ന് ധർമ്മം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി സഭാപണവും, സാധനങ്ങളും എടുത്തെടുത്തു ഉള്ളം കൈ തേഞ്ഞു പോയതു കൊണ്ടാണ്

അവിടെ രോമമില്ലാത്തത്.” എന്നു മറുപടി കൊടുത്തു. രാജാവ് ആശ്ചര്യത്തോടെ “എന്നാൽ എന്തു കൊണ്ടു റിന്റെ ഉച്ചകെട്ടിൽ രോമമില്ല” എന്നു ചോദിച്ചു.

“മഹാരാജാവേ, അവിടുന്ന് നല്ല, നിരവധിസമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങി, വാങ്ങി എന്റെ കയ്യും തോതും പോയി. അറിയാലാണെന്ന് അതിലും രോമമില്ലാത്തതു” എന്നു വീരബലൻ സരസമായി പറഞ്ഞു. സമ്പ്രദായിതനായ ചക്രവർത്തി വീണ്ടും ചോദിച്ചു “അങ്ങനെയൊക്കെ മറ്റു മന്ത്രിമാരുടെ കയ്യിൽ എന്തു കൊണ്ടു രോമമില്ല?” “തിരുമേനി, അപ്പോഴാണ് സമ്മാനങ്ങൾ തരുന്നത് കണ്ട് അന്യയൊരാൾക്കെതിരെ തിരുമേനി തിരുമേനി അവരുടെ കയ്യും തോതും പോയി” എന്നു വീരബലൻ ഉടനെ മറുപടി കൊടുത്തു.

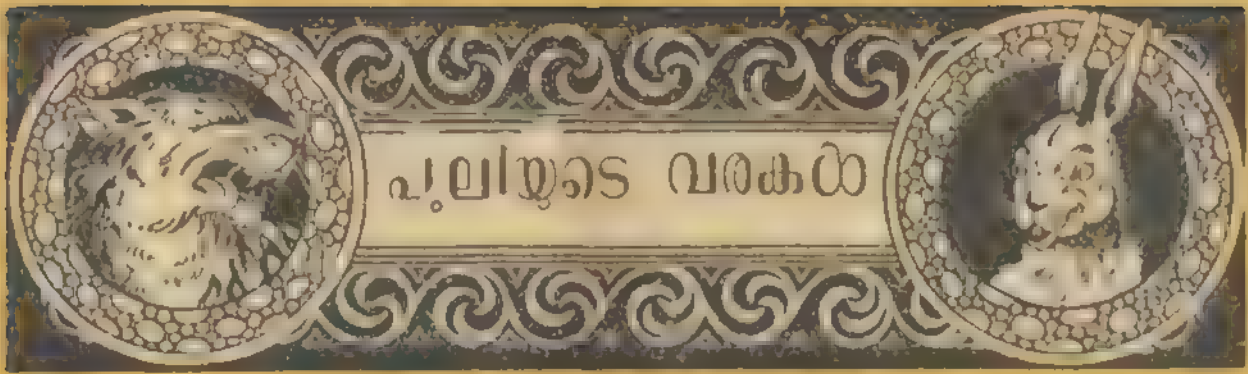
ഇത് കേട്ടു മഹാരാജാവ് സന്തോഷം പരവശമായിത്തീർന്നു വീരബലനെ വളരെയധികം പുകഴ്ത്തി നിരവധിസമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു. ഇതുകണ്ടു മറ്റു മന്ത്രിമാർ പലരും കൊണ്ടും അന്യയൊരാൾക്കും തല കുനിച്ചിരുന്നു.

ലോകത്തിലെ വലിയ പുഷ്പം

സുമാത്രാ ദ്വീപിലെ വനപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വിചിത്ര സുമമാണ് ‘റാഫ്ലെസിയ’, (Rafflesia). ഇതാണത്രെ ലോകത്തിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും വലിയ പുഷ്പം.

ഈ പുഷ്പത്തിന്റെ പരപ്പിന് മൂന്നടിയിലധികം നീളമുണ്ട്. പുഷ്പമദ്ധ്യം ഒരു കണ്ടൻ പിത്താണം മാതിരിയാണ്. ഇതിൽ സുമാർ 1½ ഗാലൻ (5 ഇടങ്ങഴിയോളം) വെള്ളം കൊള്ളും! ഏകദേശം മഞ്ഞനിറമാണ് ഇതിന്റെത്. ഇതിന്റെ മൊട്ടുകൾ ഒരു മൊട്ടുകൂട്ടിന്റെ (Cabbage) വലുപ്പമുള്ളതാണ്. ഈ പൂവിന്നു അഞ്ചിരട്ടികളാണുള്ളത്. ഇവയിൽ വെളുത്തതും ചുവന്നതുമായ പൂക്കളുണ്ട്. ഇതളിന്ന് സുമാർ ½ അംഗുലം കനവുണ്ട്. ഇത് നിലത്തു വളരുന്നതു. മറ്റു ചെടികളിലാണ് ഇത് വളരുക. ഇതിന് സുമാർ 15 നാൾക്ക് ഘനമുണ്ട്. 1818 ൽ സർ സ്റ്റാംഫോർഡ് റാഫ്ലെസ് (Sir Stamford Raffles) എന്നൊരു വ്യക്തിയാണിതു കണ്ടുപിടിച്ചതു.

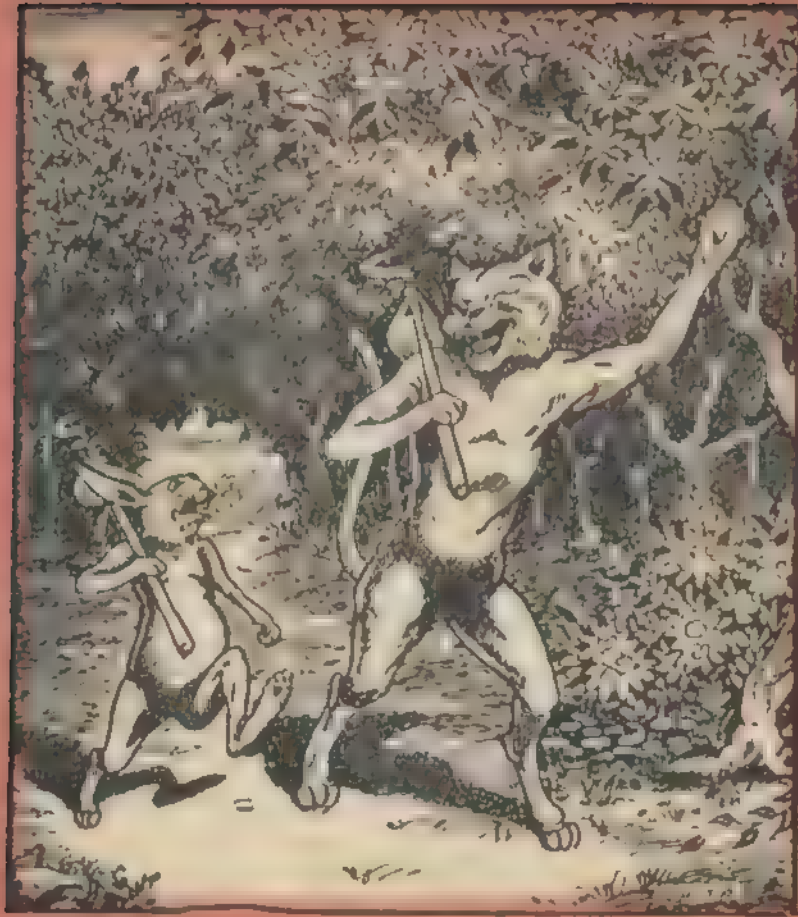

പുലിയുടെ വരകൾ

ഒരു കാട്ടിൽ ഒരു പുലിയും അയാളുടെ ശ്രീമതിയും താമസിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ അയൽവക്കുകാരായിരുന്നു ഒരു മുയലും മിസിസ്സു മൂലയും. ഈ രണ്ടു കുടുംബവും വളരെ സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. വാസ്തവത്തിൽ മറുജീവികൾക്ക് അതൊരതൃപ്തിയായിരുന്നു. അവർ പറയും “ആ പുലി എന്തൊരു ഭയങ്കരൻ. മുയലിനെ കിയട്ടിയാൽ അപ്പുടി ശാപ്പിടുന്ന ഭൃഷ്ടൻ ഈ മുയലിന്റെ ഉററ മിത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ” എന്നൊക്കെ. എന്നാലും ‘പുലി-മുയൽ’ സഖ്യം പ്രതിദിനം ബലപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വന്നു. എത്ര ഭൃഷ്ടരായാലൊന്നാണ്. നല്ല വാക്കുകൊണ്ടും, പെരുമാറ്റം കൊണ്ടും ആരേയും ആകർഷിക്കാം. ഒരു ചെലവുമില്ലാത്തതല്ലെ വായിലെ നാവു് ? മറൊരുത്തനോടു അപ്രിയം തോന്നുമാറു് സംസാരിക്കാതിരുന്നാൽ തന്നെ മതി. മുയലിന്റെ ഈ

ബുദ്ധിക്രമംത കൊണ്ടായിരിക്കാം പുലി ഉററ മിത്രമായി പരിവർത്തിച്ചതു. ഈ രണ്ടു കുടുംബവും ഓരോ ചെറിയ കുടുംബങ്ങളായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നതു്. മഴക്കാലം വന്നാൽ കുടിൽ ചോരും. പുലിയും മുയലുംകൂടി തീർച്ചയാക്കി, ‘കുറെ പുല്ലു് വെട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു പുരമേയാൻ.

അടുത്ത ദിവസം പുലർച്ചെ പുലിയും മുയലും പുല്ലു കൊണ്ടുവരാൻ പുറപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേരും താത്തങ്ങളുടെ ധർമ്മപത്നികളോടു വിവരം പറഞ്ഞു. അടുത്ത രാവിലെ തങ്ങൾ പോകുന്നുണ്ടെന്നും അതിന്നു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നും പറഞ്ഞു. പുരുഷന്മാർ പുറത്തു യാത്ര പോകണമെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മല്ലോ ! രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും ഭാര്യമാർ അതി കാലത്തുഴന്നേറു “പൊതി ചോർ” കെട്ടിക്കൊടുത്തു. അവർ അതു മെടുത്തു് പുല്ലും തെണ്ടിനടന്നു.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

ഉ! ശ്രീമതി പുലി വളരെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. വലിയ കാരണമൊന്നും വേണ്ടല്ലോ ഈ ഭാഗ്യമാക്ക് ദേഷ്യപ്പെടാൻ! നിസ്സാര സംഗതികളെടുത്തു അവർ വീടു പൊളിക്കും. ഭർത്താവ് എന്തു പറഞ്ഞാലും അമ്മാതിരി ഘട്ടത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ കയറില്ല. അവൾ അട്ടഹസിച്ചു “നിങ്ങളെ പട്ടിണി കിടത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പെണ്ണല്ല. നോക്കിക്കോളിൻ” അവൾ അറയടച്ചു കിടന്നു.

എന്താ ചെയ്യുക? ആകാശം വീണു

നല്ലൊരിടത്തുപോയി വൈകുന്നേരം വരെ പൂവും ചെടി, രണ്ടു കൈകൾക്കിടയിൽ വെച്ചു രണ്ടു കൂട്ടവും വീട്ടിൽ മെഴുതിയെത്തി. വീട്ടുകാരികൾക്കു വളരെ സന്തോഷമായി. അതെങ്ങിനെയല്ല? തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാർ അല്പനീച്ചു വരുമ്പോൾ ഭാര്യമാർക്ക് സന്തോഷം തോന്നാതിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു

എല്ലാനാളും ഒരു പോലെയാവുമോ? ഒരു ദിവസം പുലിയും ഭാര്യയുമകൂടി ഒരു ചെറിയ ലാമു. എവിടെയുമുണ്ടല്ലോ ഈ ഭാര്യ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ ലാമു

യ്ക്കുപോയിത്തന്നു നോക്കൂ. വീട്ടുകാരി ഇങ്ങനെയൊരു ചെയ്യും! മാനമേ പരുഷൻ ചിണ്ടാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലതു. അതല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റും പുറത്തു ചാടും. ഏറെക്കുളിച്ചാൽ അവളുടെ മൂലം അവന്റെ മേഖലയ്ക്കു ചിങ്ങായ കൂടിക്കൂട്ടലും നടക്കും. അതു കൂടാതെ കഴിക്കുകയല്ലേ നല്ലതു? ഈ ശപഥം രക്ഷ. പുലിയമ്മാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു.

മുന്നാൾ കാവത്തു് ‘അമ്മാൻ’ എന്നീറു പുല്ലിന്നു പുറപ്പെട്ടു. പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ അമ്മാന്റെ കണ്ണു് അടക്ക

ഉയിലായിരുന്നു. ഭാര്യ കോപിച്ചാലും തരക്കേടില്ല. പക്ഷെ ചോറുപൊതി! അതാണ് പുലിയുടെ മിന്ന. ദൈവായിനും! പതിവുപോലെ ചോറു പൊതിയും കിട്ടി. പക്ഷെ അന്നു മിസിസ് പുലി എന്ത് ചെയ്യവെന്നറിയാമോ? ചോറിന് പകരം കുറെ കല്ലു പൊതിഞ്ഞു കൊടുത്തു. പൊതികളെ പുലി സന്തോഷിച്ചു. സാധു എന്തറിഞ്ഞു, അതു ചോറല്ല; കല്ലാണെന്ന്! വിചാരിച്ചു, ഭാര്യ തലേദിവസം പറഞ്ഞതെല്ലാം മറന്നു വെന്ന്. പെണ്ണുണ്ടോ മറക്കുന്നു! കാട്ടിൽ ചോരി ഉളവാക്കെ പുല്ലുവെട്ടി. പുലി വിശന്നു തളൻ പൊതിയഴിച്ചു. അപ്പോഴാണ് അറിഞ്ഞത് ഗുരണി വാക്കിന് നേരുള്ളവളാണെന്ന്! കാര്യം വിചാരിച്ചതിനാലല്ല. പേരികളായാത്ത വിശപ്പും. എന്താ ചെയ്യണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചതെന്തെന്ന് ചിന്തിച്ചാൽ നോക്കി. നല്ല തഞ്ചം മുയൽ ശല്യം എന്തിനായിട്ടു. ചാരി ഉടനെ മുയലിന്റെ ഭക്ഷണം അടിച്ചു. ഈ കല്ല് ആ പൊതിയിൽ കെട്ടി

വെച്ച് ഒന്നുമറിയാത്തമട്ടിൽ മറന്നു തിടത്തു പോയി കുറച്ചു വിശ്രമിച്ചു.

അത്പനേരം കഴിഞ്ഞ് മുയൽ ക്ഷീണിച്ചുവന്ന് പൊതിയഴിച്ചു. വെറും കല്ല്! എന്താ ചെയ്യൂ? ഇങ്ങനെയൊപററി? തന്റെ ഭാര്യ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ലല്ലോ. വേറെ വല്ലവരും ചെയ്യട്ടെ എന്നുവെച്ചാൽ അതിനും നിറുത്തിയില്ല. തന്റെ ഉററ ചങ്ങാതിയായ പുലിയല്ലാതെ മറ്റാരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. എന്തൊ ഭാര്യ തന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവാം. പെണ്ണല്ലേ? എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? എന്നൊ

അ വിളി അമ്മാൻ

കൈ വിചാരിച്ചു ഭേഷ്യത്തോടെ പോയി കുറെ വെള്ളം കുടിച്ചു മയലും വിശ്രമിച്ചു.

വൈകുന്നേരം വീട്ടിലെത്തിയ മയൽ കോപാധനയായി ഭാര്യയുടെ നേക്കു നാലു മാത്രം. “എടി പാപി, നി എന്തു പാതകമാണ് ചെയ്തത്. പണിയെടുത്ത് വലഞ്ഞു ഭക്ഷണത്തിന് വേണ്ടത് കഴിഞ്ഞു എന്തുകൊണ്ട് ഇനിമേൽ നീ ഇങ്ങനെ ചതിച്ചാൽ നിന്നെ ഞാൻ ഇടിച്ചു തുലയ്ക്കും”. അങ്ങനെ പലതും പറഞ്ഞു ആ ഗുഡാത്മാവ്. “അയ്യോ! ഞാനൊന്നുമറിയി

ല്ലല്ലോ. കാര്യമറിയാതെ കോപിക്കുന്നതിന്റെ അത്ഭുതമാണ്. ഈ സ്വഭാവം പുരുഷന്മാർക്കു നന്നല്ല. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതാണ് ഇവിടുന്ന് കെട്ടിത്തന്നത്”. എണ്ണാക്കെ ഭാര്യയും പറഞ്ഞു. കുറെ ലഹളയ്ക്കു ശേഷം ഒരു വിധം സമാധാനമായി രണ്ടുപേരും കിടന്നുറങ്ങി.

അടുത്തനാളും പുലി തലേ ദിവസത്തെ വിദ്യ കാട്ടി, അയാളുടെ ഭാര്യ ചോദിക്കുകയോ? എങ്ങിനെയാലും മയലിന്റെ ഭക്ഷണം ‘ഗോപി’ തന്നെ.

അന്നും മയൽ ഭാര്യയോടു ഭേഷ്യപ്പെട്ടു. ആ സ്ത്രീ സാവധാനം പറഞ്ഞു “വല്ല ദ്രോഹികളും നിങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്നവരാണ്. നാളെ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടാം. എന്നിട്ട് നോക്കൂ. ആരെങ്കിലും വല്ലചതിയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ” എന്ന്.

മരണാധിപനായ മയലിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചുതന്നെ ഭാര്യ ചോദിക്കുകയോ. കാട്ടിലെത്തി സാധാരണപടി മയലും പുലിയും പൊതികൾ കെട്ടിത്തന്നു. പുലി ചെട്ടിത്തന്നു. മ

അമ്പിളിഅമ്മാവൻ

മുലയുടെ ശ്രദ്ധ അന്നു ചോറു പൊതിയിലായിരുന്നു. അതിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടു പിടിക്കണമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ഏക വിചാരം. ഉച്ചക്കു മുപ്പതുതന്നെ മയൽ വന്നു ചോറുപൊതി വെച്ചു ഇടത്തിനടുത്തൊരു പൊന്തയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

ഉച്ചയായി. പുലിയമ്മാമൻ പതുക്കെ വന്നു. തന്റെ പൊതിയിൽ അന്നും കല്ലുതന്നെ. നാലു പാടും ഒന്നു നോക്കി. മുലയുടെ പൊതിയെടുത്തു വയറു നിറയെ ഭേദി; പകരം ഈ കല്ല് മുലയുടെ പൊതിയിലിട്ടു അവിടെ നിന്നും പോയി.

ഇതെല്ലാം കണ്ടപ്പോഴാണ് മുലയ്ക്ക് കള്ളി മനസ്സിലായത്. തന്റെ ചങ്ങാതി ഉററ മിത്രം തന്നെ! ഇതിനൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കാൻ മയൽ തീരുമാനിച്ചു. വേഗം പോയി കഴിയുന്നത്ര പല്ലു വെട്ടിക്കുട്ടി.

വൈകുന്നേരമായി. പുലിയും തന്റെ പുൽകെട്ടുമായെത്തി. മയൽ വളരെ ക്ഷീണ ഭാവത്തോടെ ഇരുന്നിരുന്നു.

“എന്തു പററി ചങ്ങാതി, എന്തൊരു ക്ഷീണഭാവം?” പുലി ചോദിച്ചു. “വല്ലാത്തൊരു ക്ഷീണം. നല്ല പനിയും എങ്ങനെ വീട്ടിലെത്തും എന്താണിപ്പോൾ ചിന്ത” മയൽ പറഞ്ഞു. “ഓ അതിനേന്താ, നിന്റെ പുൽകെട്ടും എന്റെ മെൽവെച്ചു കെട്ടിക്കോ. എന്നിട്ടു നീ അതിന്റെ മീതെ കയറിയിരുന്നോ. ഞാൻ എല്ലാം ഏറ്ററി നടന്നുകൊള്ളാം”. പുലി സന്തോഷത്തോടെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“ആവൂ! എന്റെ സഹോദര, താ

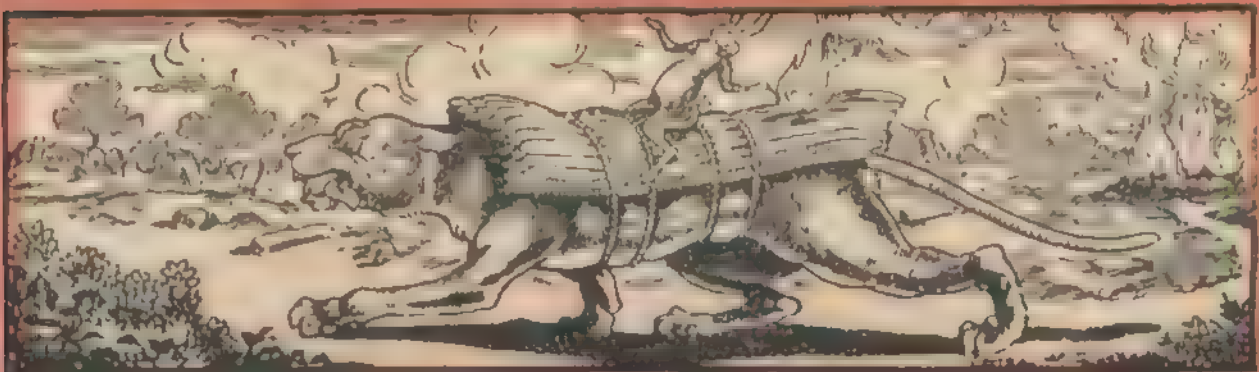
കളെപ്പോലൊരു ബന്ധുവിനെ എവിടെ കിട്ടും? ഇത്ര ഔടാകും ആർക്കുണ്ടാവാ? താങ്കളുടെ ഈ ഉപകാരം ഞാൻ ജന്മ ജന്മാന്തരം ഓർമ്മിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടു കൈട്ടു പുല്ലും കൂടെ പുലിയുടെ മതുകിൽ വരിഞ്ഞു കെട്ടി മയൽ മീതേ കയറിയിരുന്ന സവാരി തുടങ്ങി.

വീടടുക്കാനായി. അവിടെയൊരു ചിതയെറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മയൽ പുലിയറിയാതെ താഴ്ത്തിറങ്ങി, ചിതയിൽ നിന്നു എറിയുന്നൊരു കൊള്ളി എടുത്തു വന്നു. പുലിയുടെ പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന പുൽ നല്ലറപ്പുള്ള ഉണക്കിയതായിരുന്നു. അതിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു കെടുത്തു തീർന്നിരിക്കണമെന്ന താമസം പുല്ലൊന്നിച്ചു കത്താൻ തുടങ്ങി. പുലി അന്തം വിട്ടു ചുക്കി കെട്ടിത്തന്നതിനാൽ അടിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പുലിക്കു സഞ്ചാരമായി. അപ്പോൾ മയൽ മെല്ലെ പറഞ്ഞു :-

"ചങ്ങാതി വിശ്വസിച്ചവരെ ചതിക്കരുത് കേട്ടോ!" ഓർമ്മയിരിക്കട്ടെ. ഇതു തനിക്ക്ക്കൊരു പാഠമാണ്. എന്നു പറഞ്ഞു ഒരോട്ടം.

തിയൊരു വിധം കെട്ടു പുലി തീപ്പെട്ടാളി കിടപ്പായി. താൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്നു ശിക്ഷ കിട്ടി. മാത്രമോ, അന്നു മുതൽ ആ തീപ്പെട്ടാളിയുടേതു പുലി വംശത്തിലേ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ഒരു പാപി ചെയ്തതിന്റെ ഫലം ഒരു വംശം തന്നെ പരമ്പരയായനുഭവിക്കുന്നു. ജീവികൾ തങ്ങളും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തികളുടെ അനന്തര ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി അൽപം ചിന്തിക്കുമെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം അപരാധങ്ങളില്ലാതെയാക്കാം! പക്ഷെ ആ നല്ലി ഉണ്ടാവുന്നതാണ് പൃഥ്വീയാസം! അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ലോകം നന്നാവാത്തതും.

കുട്ടികളെ, നിങ്ങളും ഇതോർമ്മിച്ചു കൊള്ളവിൻ.

കുഞ്ഞിന്

സുമതി പരീക്ഷയ്ക്കു കയ്യാക്കി
 ന്നു. കണക്കാണ് വിഷയം. ഒരു ക
 ണക്ക് താഴെ പറയുന്ന പ്രകാരമുണ്ടാ
 യിരുന്നു.

ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ 135 ക 4 ണ
 കൊടുത്ത് ഒരു പശുവിനെ വാങ്ങി.
 124 ക 15 ണ യ്ക്ക് വിറ്റാൽ ലാഭ
 മോ നഷ്ടമോ എത്ര? സുമതിക്ക് ഉ
 ത്തരത്തിൽ കുറച്ച സംശയം വന്നു. അ
 വസാനം അവൾ എഴുതി:-

ഉറപ്പികയിൽ നഷ്ടവും അണയിൽ
 ലാഭവും.

* * *

ആരോഗ്യം!

റാമൻ: അമ്മകൊണ്ട് കുട്ടികളെ, വയ
 ള് നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കുന്നത്
 ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരമാണ്

രാമൻ: സാർ, ഞാൻ ഭക്ഷണംതന്നെ
 കഴിക്കാതെ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസമായി.
 എനിയ്ക്ക് ക്ഷീണംകൊണ്ട് നടക്കാ
 ൻപോലും വയ്യ.

പാട്ടുമാക്കി!

കുടിയാൻ: തമ്പുരാനെ ഈ കൊല്ലം
 ഉണക്കം കൊണ്ടു പാടത്ത് യാതൊ
 ന്നും വിളഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭയവ് ചെയ്തു
 പകുതി പാട്ടുനെല്ലെങ്കിലും വിട്ടു
 തരണം.

ജന്മി: വളരെ നല്ലത്! മഴവൻ നെ
 ല്ലും വിട്ടുതന്നിരിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ,
 അതിന്റെ പണം ഉടനെ അടച്ചു
 യ്ക്ക്, കേട്ടോ.

* * *

സത്യം!

കോടതിയിൽ കുറവുള്ളിയെ സത്യം
 ചെയ്തിപ്പിക്കുമ്പോൾ :-

ശിപായി: "എല്ലാം പറയിട്ടില്ലാശ
 ഷം—പറയൂ "ഞാൻ സത്യമെ
 പറയൂ".

കുറവുള്ളി: എടോ, താണൊന്നാരു വി
 ള്സി! സത്യം മാത്രമെ ഞാൻ പറ
 യുവെങ്കിൽ പിന്നെ ഈ കേസ് എ
 ന്തിനാണെടോ?

മൂന്നു ചെങ്കിടൻമാർ

ന്നു. പറഞ്ഞ പ്രകാരം നൊണ്ടി യാടിനെ ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുക്കാൻ ചെന്നു.

ഇടയൻ ഈ നൊണ്ടി ആടിനെ യും കൊണ്ടു തന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു എന്തൊക്കെയോ പുലമ്പുന്നതു കണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭേഷ്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു. “പോടോ പോ, എനിയ്ക്കുന്തറിയാം തന്റെ ആടിന്റെ കാൽ എങ്ങിനെ ഒടിഞ്ഞുവെന്ന്”.

ഒരു ബധിരനായ ഇടയൻ ഗ്രാമത്തിന്റെ പുറത്തു ആടുകളെ മേച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചെട്ടൻ അവൻ വീട്ടിലെ എന്തൊ ചില അടിയന്തര കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഓർമ്മ വന്നു.

തൻസമയം ആ വഴിക്ക് വന്ന ഒരു ചെങ്കിടനായ ബ്രാഹ്മണനോടു തന്റെ ആടുകളെ നോക്കണമെന്നും, വന്നാൽ ഒരു നൊണ്ടിയാടിനെ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു ഇടയൻ വീട്ടിലേക്ക് ഓടി. ബ്രാഹ്മണൻ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കിയില്ല. അയാൾ ക്ഷീണം കൊണ്ടു അവിടെയിരുന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു ഇടയൻ മടങ്ങി വ

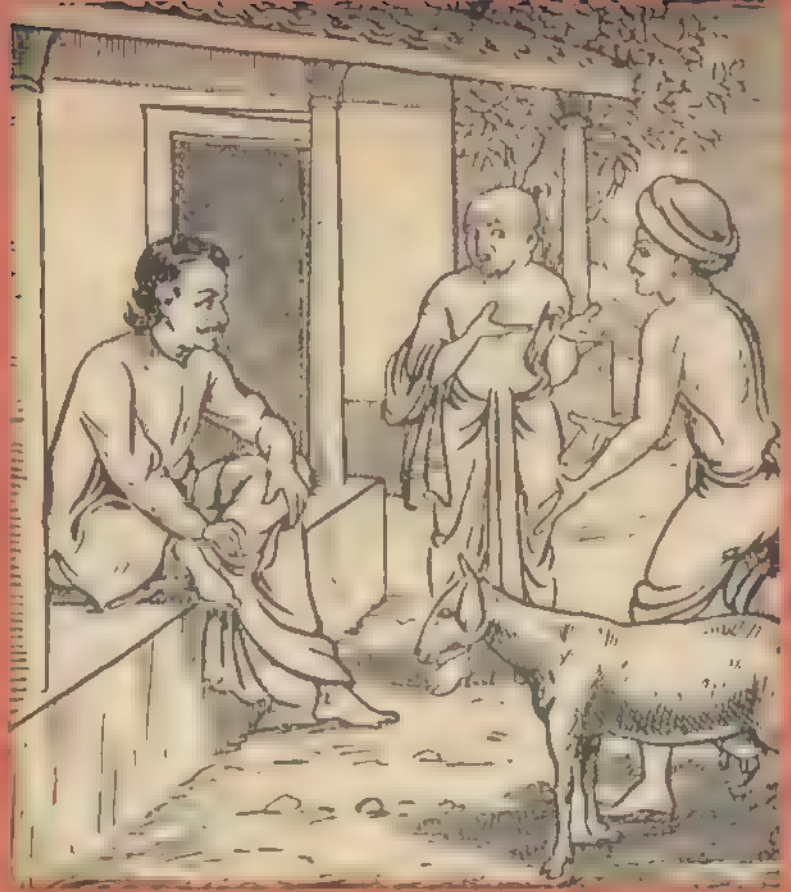
ബ്രാഹ്മണൻ ആടിന്റെ നൊണ്ടി കാത്ത് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു നവോദിക്കുന്നതു കണ്ടു ഇടയൻ അതിലേറെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഏയ്, സ്വാമി, ഞാൻ പറഞ്ഞ വാക്കിന്നു നേരില്ലാത്തവനാണെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്? ഞാൻ ഈ നൊണ്ടിയാടിനെ തരാമെന്നാണ് നിങ്ങളോടു് ആദ്യം തന്നെ പറഞ്ഞതു്”. വേണമെങ്കിൽ എടുത്തോളൂ”.

ഒടുവിൽ അവർ ലഹള കൂടി, ആ ഗ്രാമത്തിലെ പ്രധാനിയുടെ വീട്ടിലെത്തി.

അന്ന് ആ പ്രധാനിയുടെ വീട്ടിൽ ഒരു ഭാരതയുദ്ധം നടന്ന ദിവസം. കാലത്തു ഏഴുനേരം ഉടനേത്തന്നെ പ്രധാനി തന്റെ പരിഗ്രഹവുമായൊരു 'കശപിശ'. ലഹളയുടെ അവസാനം—അയാൾ പേജപ്പുട്ടു സത്യം ചെയ്തു. “ഇന്നു മുഴുവനും നീയുണ്ടാക്കിയ യാതൊന്നും ഞാൻ കഴിക്കയില്ല” എന്ന്. അമ്പ! ഒരു വാശി! വിശന്നു ഓടിപ്പോയ ആ സാധുജീവി ഉമ്മറത്തു തിളങ്ങിയിൽ താഴ്ന്നുവന്നു. “ഓ! ഏതൊരു ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ കലഹിക്കുന്നു? ഈ ചെട്ടത്തിൽ അതാ നമ്മുടെ ഇടയനും ബ്രാഹ്മണനും മദ്ധ്യസ്ഥിനെന്നിരിക്കുന്നു. ഇടയൻ പറഞ്ഞു :-.

“യജമാനനെ, ഈ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നെ വിശ്വാസ വഞ്ചകനാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്”. എന്നും പറഞ്ഞു തന്റെ കഥ വിളമ്പി.

പ്രധാനി കേറുന്നേരം അവനെ നോക്കി. പിന്നീട് ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ മുഖത്തു തുറിച്ചു നോക്കി. ബ്രാഹ്മണൻ ദയനീയസ്വരത്തിൽ തന്റെ രാമായണവും പാടി.

ഈ രണ്ടു പ്രസംഗവും പ്രധാനിയുടെ രക്ഷരം മനസ്സിലായില്ല. കാരണം അയാൾ ഇവർ രണ്ടാളുക്കൊപ്പം അധികം ബന്ധിരുന്നായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ തനിക്കുപോലും മനസ്സിലായവിധം നടിച്ചുപറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ രണ്ടാളും പുലരുന്നവരെ പ്രസംഗിച്ചോളിൻ. ഞാൻ ഇന്ന് അവർ ഉണ്ടാക്കിയ യാതൊരു ഭക്ഷണവും കഴിക്കയില്ല. നിങ്ങൾ പോയ്ക്കൊളിൻ”

എന്ന പ്രകാരം മിഴിച്ചു നോക്കുകയല്ലാതെ മറെറൊരു ചെയ്യും?.

ബുദ്ധിപരിശോധന

1 നിറയെ പാരമുളള ഏതൊരു വസ്തുവാണ്. നിറയെ വെള്ളമെടുക്കുക?.

2 ഒരു വൃത്തത്തെ മൂന്നുവരകൾ കൊണ്ടു എട്ടായി ഭാഗിക്കുക.

3 ഒരു തൊഴിലില്ലാത്തവൻ ഒരു കമ്പനിയിൽ പ്രതിദിനം പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മറെറാരാൾ രണ്ടു ദിവസത്തിൽ ഒരിയ്ക്കൽ പോയിരുന്നു. മൂന്നാമൻ മൂന്നു നാൾ ഒരിക്കൽ നാലാമൻ നാലു ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ, അഞ്ചാമൻ അഞ്ചും ആറും ഏഴും ദിവസങ്ങളിൽ ഒരിക്കൽ!

എല്ലാവരും ഒത്തുചേരുന്ന ദിവസം അവർ ഒരുമിച്ച് അടുത്ത ഫോട്ടലിൽ ഒരു ചായക്കടിയ്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ അവർ എത്ര പ്രാവശ്യം ചായ കുടിച്ചിരിക്കാം?.

4 അമ്മാമൻ: "ഇതാ രണ്ടു വാച്ചുകൾ. ഇതിൽ ആദ്യത്തേത് സൂമാർ രണ്ടു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കലെ കൃത്യസമയം കാണിക്കരുളളു. രണ്ടാമത്തേതു ദിവസം രണ്ടുപ്രാവശ്യം കൃത്യസമയം കാണിക്കും. നിനക്കിഷ്ടമുള്ള ഒന്നെടുക്കാം. ഏതു വേണം?". മരുമകൻ: എനിയ്ക്കു് ആദ്യത്തേതു മതി. എന്തുകൊണ്ടു്?

ഉത്തരം 56-ാം പേജിൽ

ഡിസമ്പർ മാസത്തിലെ തെററായ ചിത്രത്തിനു് ഉത്തരം. പേജ് 45.

1. അപ്പിനെ പ്രത്യേകമായി കാണിച്ചിട്ടില്ല.

2. കളമ്പു ഇരട്ടയാണ്. കതിരക്കു ഇരട്ട കളമ്പില്ല.

3. കണ്ണു മറിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു.

4. വെള്ളമൊഴിക്കുന്ന കാഴ്ചയ്ക്കു പൊരട്ടെല്ല.

5. വാളിനു ചില്ലില്ല.

6. നിബ്ബിനു പിളപ്പില്ല.

7. കോടാലി ഉച്ചച്ച കയററിയിട്ടില്ല.

8. നൂൺ 30 ദിവസമേയുള്ളു.

9. 6 ബുദ്ധി 7 പാരമ്പം.

ഒക്ടോബർ മാസത്തിലെ തെററായ ചിത്രത്തിനു് ഉത്തരം. പേജ് 45.

1. ചക്കിക്കു കാലില്ല.

2. ചിടി ചെറുതാണ്.

3. മണിക്കൂറുസമയം 10 നും 11 നും മദ്ധ്യത്തിലാണു.

4. മണിക്കു് നാക്കില്ല.

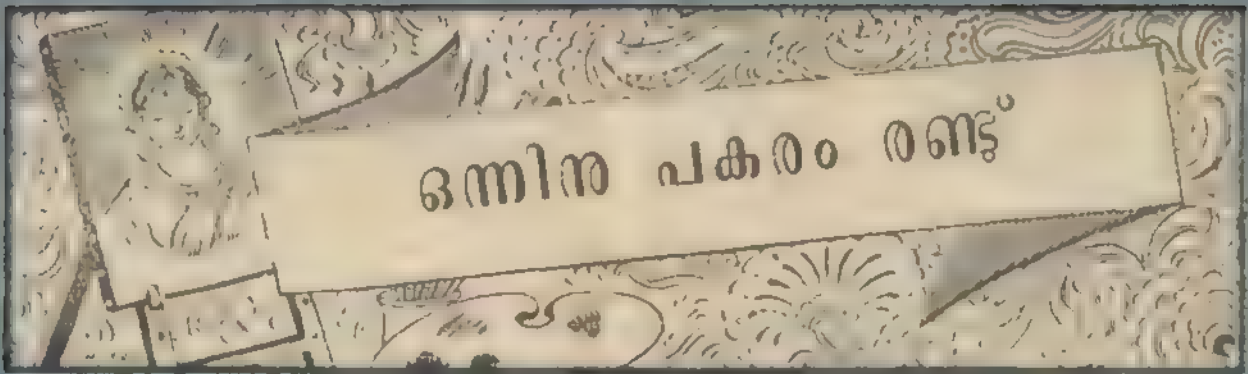
5. പാറക്കു് കൊമ്പില്ല.

6. മാതളം പഴത്തിന്റെ ചെടി ഇങ്ങനെയല്ല.

7. തവളക്കു് മാലു തെററാണ്.

8. തോക്കിനു കാഞ്ചിയില്ല.

9. ആനക്കൊമ്പു വായിനു പുറത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു കാലത്ത് അരാവതി നഗരം വളരെ കലങ്കമുള്ളതായിരുന്നു. വലിയ ഭരതങ്ങളിൽനിന്നു വിദ്യാത്മികൾ വന്ന് ചിത്രകല പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു നാടായിരുന്നു അത്. ചിത്രാലയം വെച്ച് വാർത്താ വിദ്യാത്മികളിൽ 'രത്നമോഷൻ' എന്നൊരു കട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു അവർ എല്ലാവരും വെച്ചു മികച്ച കലാനിപുണനായിരുന്നു. അവൻ വരച്ചിരുന്ന ഓരോ ചിത്രത്തെയും അദ്ദേഹം ചക്രം കൊണ്ട് വെട്ടിയിട്ടു വെട്ടിയിരുന്നു. അവൻ വിശുത കലാകാരനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹം അരാവതിയുടെ പ്രസിദ്ധി പതിനടങ്ങ കൂടുമെന്നും അവരേവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

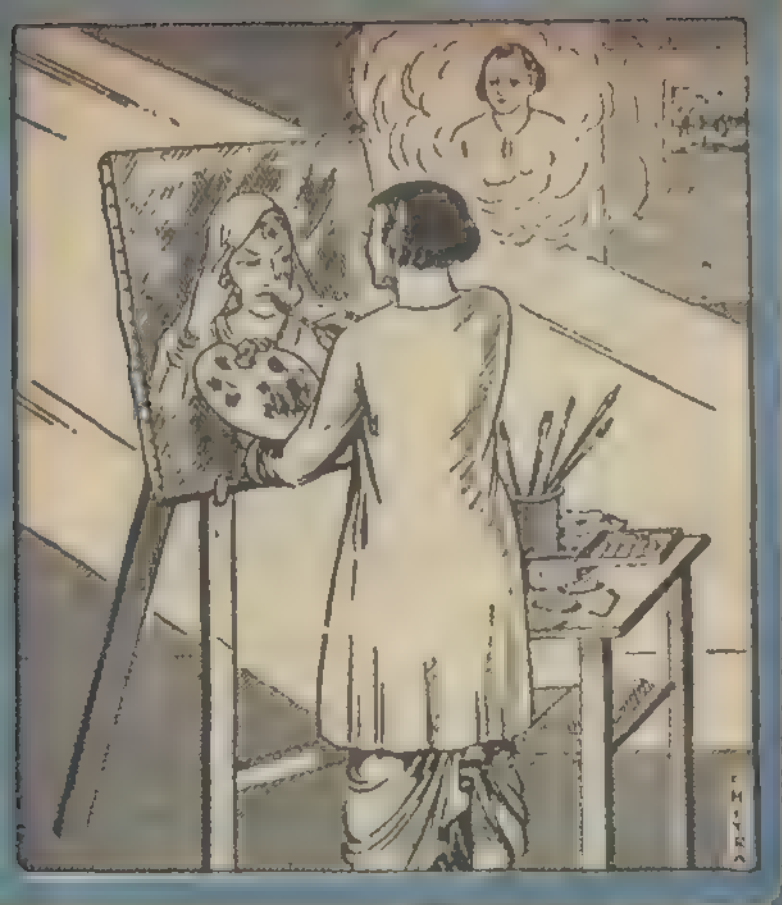
അവിടെത്തന്നെ 'ജയപ്രതാപ'നെന്നും 'ചന്ദ്രപ്രതാപ'നെന്നും പേരായ മറ്റു രണ്ടു വിദ്യാത്മികളുമുണ്ടായിരുന്നു. രത്നമോഷന്റെ കീഴ്ത്തി ഈ രണ്ടു കട്ടികളെയും തരളിതരാക്കി! പക്ഷെ രണ്ടു വിധം!

ജയപ്രതാപൻ ഓരോ കലയെയും

അവൻ വളരെക്കാലം പഠിച്ചിട്ടും അവൻ ഒരു വരപോലും വരയ്ക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ജീവിതം ചുവൻ പർവ്വതം രത്നമോഷന്റെ പാതയെ വിട്ടുകൊണ്ടുവന്ന് തവിട്ടു കിടന്നിരുന്നവൻ ബോധ്യമായിരുന്നു. എന്നാലും അവൻ രത്നമോഷനോടുള്ള അസൂയ വർദ്ധിച്ചുവന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ രത്നമോഷനെപ്പറ്റി അപഖ്യാതിയുണ്ടാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അവൻ കണ്ടവരോടൊക്കെ രത്നമോഷൻ വളരെ വരക്കാൻ തീർന്നു. ഇതൊരു വരച്ചതല്ല, തന്റെ താണെന്ന് പറയുകയാണ് അവന്റെ പതിവെന്നും പറയുവാൻ തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ അതു നല്ലതിനെത്താൽ അവൻ പറയും "എന്നാൽ രത്നമോഷനോടൊന്നു വരയുവാൻ പറയുവിൻ—കാണാം കേൾപ്പ്!" ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ് അവൻ പറഞ്ഞുനടക്കാൻ തുടങ്ങി ആ അസൂയകക്ഷി.

ചന്ദ്രപ്രതാപന്റെ മനസ്സിൽ

റെറാരു വിധമായിരുന്നു. അവൾ രത്നാലോഷന്റെ യോഗ്യതയെ ബഹുമാനിച്ചു. വല്ലവരും രത്നാലോഷനെപ്പറ്റി പ്രശംസിക്കുന്നത് കേട്ടാൽ അവന്റെ റ്റെയും ആനന്ദ തുടങ്ങി. “എനിക്ക് രത്നാലോഷനെപ്പോലെ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ എന്നെങ്കിലും സാധിക്കുമോ?” എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴേക്കും അവൻ പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞു. ജയപ്രതാപൻ രത്നാലോഷനെപ്പറ്റി പറയുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവന്റെ റ്റെയും ശോക ഭരിതമാകും. രാവു പകലും അവൻ രത്നാലോഷനെ മനസ്സാ അഭിനയിച്ചു താൻ അതു പോലെ വരയ്ക്കാനാവാത്തതായെന്ന് പ്രതിജ്ഞിച്ചിരുന്നു.

നിരന്തര പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ചതുപ്രതാപനം ഒരു നല്ല ചിത്രകാരനായി. ഏറെക്കുറെ അവന്റെ ചിത്രങ്ങളും രത്നാലോഷന്റെതു പോലെ നന്നാവാൻ തുടങ്ങി. മാത്രമല്ല ചില ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടാൽ രത്നാലോഷൻ വരച്ചതുപോലെ തന്നെയായിരുന്നു. ചതുപ്രതാപനികളെ അതിരറ്റ സന്തോഷമുളവാക്കി. അവൻ രത്നാലോഷനെ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു തവണ അമരാവതിയിൽ ഒരു വമ്പിച്ച “ചിത്ര പ്രദർശനം” നടന്നു. വിദിനാഭേശ്വരത്തിൽനിന്നും വിശുദ്ധ ചിത്രകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശനത്തിനായയച്ചിരുന്നു. അതെ പ്രദർശനത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി രത്നാലോഷനും ഒരു ചിത്രം വരച്ചു. ഒട്ടുമിക്കാലും പണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുറച്ചു മിന്നക്കു പണിമാത്രം ബാക്കിയിരുന്നു. കണ്ടവരെല്ലാം ഐക കണ്ഠേന പറഞ്ഞു. “സമ്മാനം രത്നാലോഷന്റെ ചിത്രത്തിന്നാണെന്ന്”. അത്രയും വിചിത്രമായിരുന്നു ആ ചിത്രം.

ചിത്രത്തിന്റെ മഹിമ ജയപ്രതാപന്റെ കാതിലും എത്തി. എരിയുന്ന തീയിൽ നെച്ചെഴുതുക പോലെയായിരുന്നു.

ന്നു അവൻ ആ കേൾവി. എന്തു ചെയ്യാൻ? അന്ധനായ അവൻ. അന്ധനായ അവനാണ് തന്നത്താൻ കെട്ടുതും. താല്പാലികമായി അത് പല അനന്തരങ്ങളിലൂടെയും. പക്ഷെ ഒഴുക്കുകളും അതിന്റെ അനന്തരഫലത്തെപ്പറ്റി വിചിന്തിച്ചു. അവർ താല്പാലികനായവരും, പേരിനും, പെരുമയ്ക്കും മാത്രമേ ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെ എത്രയും കഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൽ അവർ തൃപ്തരാവില്ല. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കുപരമായ ഇക്കൂടെ മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തിലെ ശല്യജീവികളാണ്.

ജന്മപാപങ്ങൾ എത്രയും എളുപ്പം തന്റെ കയ്യാളെത്തന്നെ ഫലിച്ചില്ലല്ലോ എന്നായിരുന്നു അവന്റെ അഭിപ്രായം. അവനോട് ചതിയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

ഒരു നാൾ അവൻ രത്നശോഭയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. രത്നശോഭയുടെ എന്തോ മറെറായ പണിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ തക്കം നോക്കി ആ ഉദ്യമം രത്നശോഭയുടെ മുമ്പാകിൽ ചില മരുന്ന്കൾ കലർത്തി അവിടെനിന്നും പോയി. ഇതൊന്നുമോക്കാത്ത രത്നശോഭയുടെ അതെമായം കൊണ്ടു തന്റെ ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കിവെച്ചു. പിറ്റേന്നാൾ പ്രദർശനമായിരുന്നു. എ

ല്ലാ ചിത്രങ്ങളും നിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പ്രദർശനം കഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു മായിരുന്നു രത്നശോഭയുടെ മാത്രമേ സ്വന്തം ചിത്രം മാത്രമായിരിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. ആ ചിത്രത്തോടു അവർ അദ്ദേഹം രത്നശോഭയുടെ ചിത്രമാണ് പ്രദർശിപ്പിച്ചത്.

ചിത്രമെന്തായിരുന്നു. ചിത്രത്തിന് നീക്കം! എല്ലാവരും ഒന്നു തെളി! എന്തിനു പറയുന്നു. ആ ചിത്രം വളരെ മങ്ങി, നിറയെ പുള്ളിയും കറുത്തും വീണ ഒന്നായിരുന്നു. എല്ലാവരും നിരാശരായി. ഉടനെ രത്നശോഭയ്ക്കൊരു ചിത്രം വന്നു ചിത്രം കണ്ടതും 'ഈശ്വര' എന്നും പറഞ്ഞു ബോധരഹിതനായി. നിലം പതിച്ചതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു.

അവിളി അമാവാസി

തിങ്ങിപ്പോയിരുന്ന എല്ലാവരും സ്തബ്ധരായി നിന്നു. ഇതിനിടെ ചന്ദ്രാ താപൻ ഓടിക്കിതച്ചു അവിടെയെത്തി. അവൻ വളരെ വ്യസനം തോന്നി. അവൻ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു “ഇതിലേന്തോ ചതിയുണ്ടു. രത്നദോഷൻ വരച്ച ചിത്രം ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. ഇതു തന്നെയാണതു. പക്ഷെ അതിൽ ഈ വിധം കേടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഏതോ ഒരു ഫോതകൻ കാർമ്മികനായി ഈ ചിത്രത്തെ കെട്ടിത്തന്നതാണ്”.

എല്ലാവരും ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചുവെങ്കിലും തെളിയിപ്പാത്ത നിവൃത്തി ആ ചിത്രത്തെ മാറ്റിവെച്ചു. മറ്റു ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചതിൽ ചന്ദ്രപ്രതാപന്റെതായിരുന്നു ഏറ്റവും നല്ലതു. അതിനാൽ സമ്മാനം ചന്ദ്രപ്രതാപന് നൽകപ്പെട്ടു.

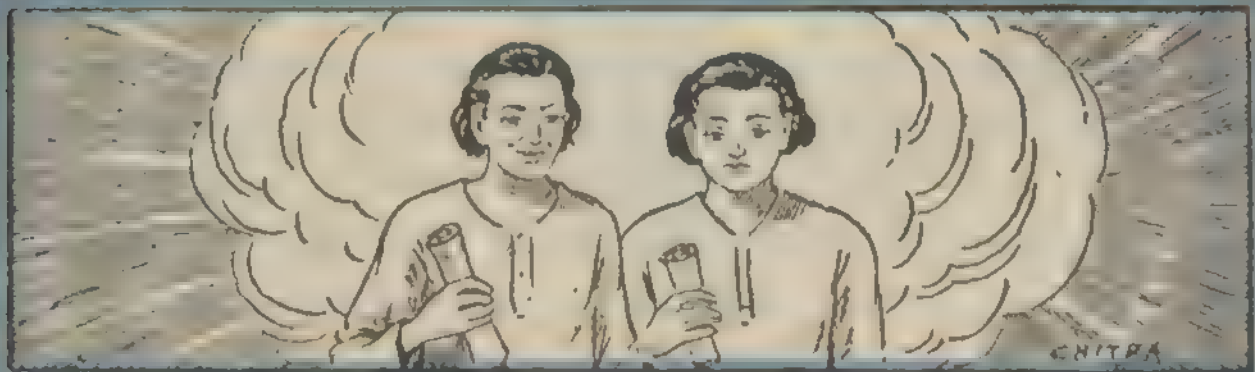
സമ്മാനം കിട്ടിയ ചന്ദ്രപ്രതാപൻ രത്നദോഷന്റെ അടുക്കെ ചെന്നു പറഞ്ഞു “പ്രിയമിത്രമേ, നിങ്ങളിരിക്കും

കാലം ഞാൻ ഈ സമ്മാനത്തിന്നർഹനല്ല. താങ്കളുടെ ചിത്ര നൈപുണ്യം സമസ്ത ജനസമുദായമാണ്. ഏതോ മഹാപാപി ചെയ്ത കെട്ടുതൽ കൊണ്ടാണ് അങ്ങയുടെ ചിത്രം കേടാവുന്നത്. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാൻ സമ്മാനാർഹനായതും. ഈ സമ്മാനം എനിക്കാവിശ്വമില്ല. താങ്കൾ ദയവുചെയ്ത് സ്വീകരിക്കണം”.

ചന്ദ്രപ്രതാപന്റെ മഹാമനസ്സുതകണ്ടു അവിടെയുണ്ടായ വേദനയും അതുതപ്പിച്ചു. പ്രദർശനാധികൃതർ അതിവേഗം സന്തുഷ്ടരായി. അവർ ഉടനെ വിളംബരം ചെയ്തു “ഞങ്ങൾ ഒരു സമ്മാനമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ആകെത്തുളള രണ്ടു സമ്മാനങ്ങൾ ഒന്നു രത്നദോഷനും മററതു ചന്ദ്രപ്രതാപനുമാണ്”.

സമ്മാനം രണ്ടു പേർക്കും കിട്ടി. സമ്മാനവും വാങ്ങി ആ രണ്ടു കലാപ്രേമികൾ ഇണചേർന്ന് വീടേത്തി.

ഇതെല്ലാം കണ്ടുനിന്ന ജയപ്രതാപൻ ഇളിഭ്യനായി മടങ്ങി.

സാധാരണ ചില ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ

ചോദ്യങ്ങൾ

താഴെ എഴുതിയ ചില ചോദ്യങ്ങൾ നോക്കുക. അതിനത്തരം കണ്ടു പിടിക്കാൻ നിങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കുക. ചോദ്യത്തിനും ഉത്തരത്തിനും ചില വാക്കുകളാൽ ചേർന്നു സന്ധ്യയുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ ഓർമ്മപ്പെടണം. ഉദാ: ഒന്നു മഞ്ഞ രേഖാചിത്രം നോക്കുക. “ഏതു മിനാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ?” എന്നു. അതിനത്തരം “ആമിൻ” — ആമിൻ എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു കോടതിയുദ്യോഗസ്ഥൻ! അല്ലേ? അതുപോലെ എപ്പാററിനും ഉത്തരം കണ്ടു പിടിക്കുക. നിങ്ങൾക്കു കഴിവില്ലെങ്കിൽ ഇതിൽ തന്നെ ഉത്തരമുണ്ട്. നോക്കൂ വീണ്ടും. ഒരുപക്ഷെ കൂടുതൽ സാധാരണയായ വല്ല ഉത്തരവും കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ അത്യാവശ്യമായ അടുത്ത ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താം.

1. ഏതു മിനാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ? 2. ആ യതി എന്തിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു? 3. ആ വാടി എന്തായിരുന്നു? 4. ഏതു രണ്ടാമത് വേദമായതു? 5. ഏതു വശ്യമാണ് പ്രാപ്ത കഴിയാത്തതു? 6. എന്തു ശ്രമം കൊണ്ടാണ് കിവാറുക? 7. സ്വരം അധികം പറഞ്ഞാൽ വരുന്ന രോഗം? 8. രാജാവിന്റെ സ്ഥാനമേതു? 9. ഏതു മാലയാണ് ഭക്ഷണം?

ഉത്തരം

1. ആമിൻ 2. ‘ആയതി’ യെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. (ആയതി ഭാവി. ചോദ്യത്തിലെ ആ യതി എന്നാൽ - ആ സന്ത്യാസി എന്നർത്ഥം) 3. ആയവ്വാടി (ഇടയഗ്രാമം) 4. ആരണം (വേദം) 5. ആവശ്യം 6. ആശ്രമം. 7. അതിസാരം. 8. ആസ്ഥാനം 9. ആരാരം (ചോദ്യത്തിലെ മാലക്ക് ‘ഹാരം’ എന്ന പര്യായം).

നിങ്ങളിൽ ആരെങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യങ്ങളും ഉത്തരങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമോ? അയച്ചു തന്നാൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താം.

ഇന്ദ്രജാലം

പഴവിദ്യ

ഇന്ദ്രജാലം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പല രീതികളും അന്ധന്മാർക്കുപ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ചെറിയ ചെറിയ പലേ തന്ത്രങ്ങളും നിങ്ങളെ അതിശയിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. “എങ്ങനെയെങ്കിലും” എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം നിങ്ങൾ. ഇതിന്നു താഴെ ഒരു വിദ്യ എഴുതാം. പഠിച്ചു കൊള്ളവിൻ.

ഒരു ചീപ്പ് വാഴപ്പഴം എടുക്കുക. അതിൽ നിന്ന് ഒരു പഴം പോലും ഇരിക്കത്തക്കതരം. ചെറിയൊരു സൂചി കൊണ്ടുവരിക. വാഴപ്പഴത്തിൽ സൂചി കടത്തുക. തൊലി മേൽ ഉണ്ടാക്കുന്നപോലെ അറിയാത്തവിധം അത്ര ചെറുതായി

രിക്കണം. സൂചി കടത്തി, ഉള്ളിൽ തൊലിയിൽ തട്ടാത്ത വിധം കാമ്പിനെ മാത്രം വരഞ്ഞു മുറിക്കുക.

അതെ പഴത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ ഇടത്തിൽ വരഞ്ഞു വെക്കുക. ഓരോ പഴവും രണ്ടും, മൂന്നും, നാലും, അഞ്ചും അങ്ങനെ എത്ര വേണമെങ്കിൽ അത്ര കഷണങ്ങളാക്കി വരഞ്ഞുവെക്കുക. ഓരോ പഴവും എത്രയെത്രയാക്കി വരഞ്ഞു മുറിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ നല്ല വണ്ണം ഓർമ്മവെച്ചിരിക്കണം.

ഇനി പ്രദർശനമാരംഭിക്കാം. വാഴപ്പഴം എടുത്തു മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ നിങ്ങൾ

അറിയിക്കുന്നതാണിത്. അറിയിക്കുന്നതാണിത്.

പറയണം “ഇതാ ഞാൻ ഈ ചിപ്പി
ൽ നിന്ന ഒരു പഴമെടുക്കാം. ഞാൻ
പഴം തൊവിച്ചാൽ അതു താനെ ‘ഇ
ത്ര’ കഷണമായി വീഴും” എന്നു. കാ
ണികൾ ആക്ഷേപിക്കാം. അതിലെ
ഞാ വിദ്യയുണ്ടെന്നു. അപ്പോൾ നി

ജം വരുകൾ നിങ്ങളോടുകൂടി വന്നുണ്ടായി
രിക്കണം. അവർ പഴം തൊലിക്കാം.
അതത്ര കഷണമായി വീഴും. ജനങ്ങൾ
കൈ കൊട്ടും. നിങ്ങൾ ജാലവദ്യക്കാര
നാവും. ഇതാണ് ഒരു “ട്രിക്”.

ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾക്ക് പലതും പ

ങ്ങൾ ആ ‘ചീർപ്പെ’ ഏതു അവർക്ക്
കൊടുക്കണം. അവർക്കിഷ്ടമുള്ള ഒരു
പഴമെടുക്കാൻ പറയണം. എന്നിട്ടു പ
റയുക. “പഴം നിങ്ങൾ തൊലിക്കവിൻ
അതു “ഇത്ര” കഷണമായി വീഴും”
എന്നു. ഇതിന്നു ഓരോ പഴത്തിന്റെ

രിക്കാം. താഴെക്കാണുന്ന മേൽവിലാസ
ത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതി വേദിക്കുക.

മേൽവിലാസം

പ്രഫസർ പി. സി. സക്കാർ

മലിഷ്യൻ, പോസ്റ്റ് ബാക്സ് 7578

കുവ്വത-12

✱✱✱✱✱

അവിട്ടിഅമ്മാവൻ

കായ്ക്കറിക്കുത്തു'

മുൻ കാലത്തെ വിശുദ്ധതയെ നമിക്കി, വ്യാകാശി, മദ്യകാശി ഇവ
 ഞാൻതന്നെ കാലവിധ കാര്യങ്ങളെ അവതരപ്പെടുത്തും. നിങ്ങൾക്കു
 കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുമോ? പരിശുദ്ധിക്കറിൻ എന്തെല്ലാം കണ്ടു
 പിടിക്കാനല്ലോ അതു മാഷ് നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്തറിൻ.

മുഖപിത്രം

ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ വെണ്ണ തിറ! കടന്നുവരട്ടെ കുണ്ണിപ്പുണ്ണിയായ്ക
നാ ആ 'വെണ്ണക്കുളൻ' ശോഭനത്തിന്റെ മണിവിളക്കായി വളന്നു
വന്നു. കുണ്ണന്റെ കളവിനെപ്പറ്റി അവലോചിച്ചിട്ടുണ്ട് നാളിപ്പ. ആ
ഉണ്ണിക്കുട്ടന്റെ കളവുകൾ ലോകത്തിന്റെ മുമ്പ് താഴെത്തുടായി!!

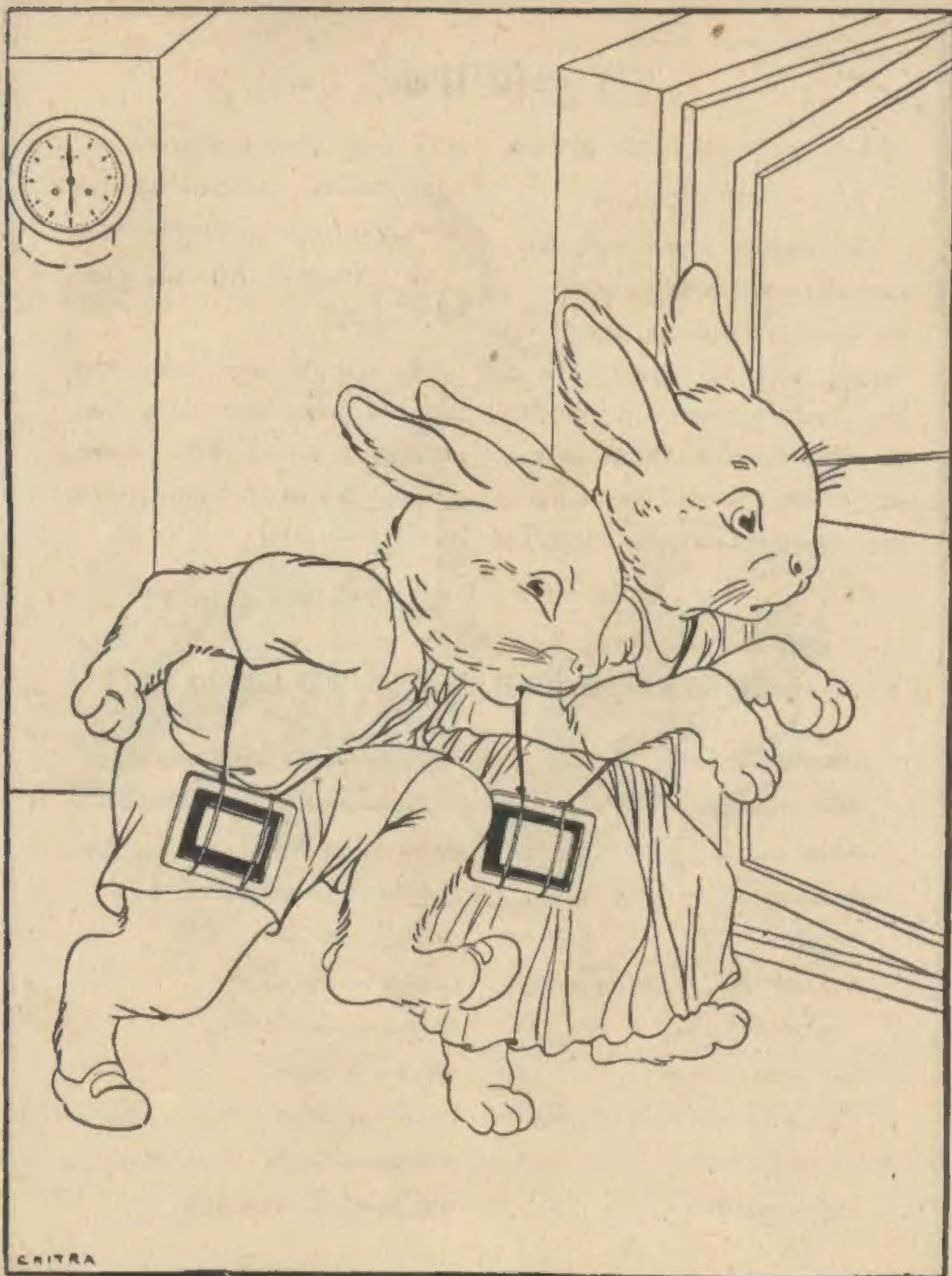
ഒരു ദിവസം ഉറിച്ചിറേക്ക് കയ്യുത്താത്ത കുണ്ണൻ ചില ചീരങ്ങളും
പലകകളും കൊണ്ടുവന്നു മേൽക്കുമേൽ വെച്ചു അതിന്റെ മീതെ ക
യറി തട്ടിപ്പറിച്ച് ഇപ്പോഴൊക്കെ വെണ്ണറാരി തിന്നു. കൂടാതെ ബാക്കി
രണ്ടു തട്ട് കടലുപാക്ക് വാരികൊക്കുകയും ചെയ്തു. കുണ്ണന്റെ കുണ്ണിൽ
കണ്ടതുണ്ടോ ബാക്കിയാവാം. അഴിമതി കണ്ട ശോചനീയതയ്ക്കോ
മുക്ക-യ-ക്കെ നല്ല ഹരജി നോയിട്ടുണ്ട്.

..ഉണ്ണി, നിന്മേലിനാണതു ചെയ്യുന്നത്"? എന്ന് യശോദ ചോദിച്ചു.
..അമ്മേ, ഇവർ എന്തൊക്കെണ്ട് അന്നുയ പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുകയാണെന്ന്"
ഉണ്ണിയുടെ മൊഴിഞ്ഞു. ..എന്നാൽ എങ്ങിനെ നിന്റെ വായക്കു പുറം
വെണ്ണ വന്നു?" അമ്മ ശാസിച്ചു ചോദിച്ചു.

..അങ്ങനെയൊക്കെ കുടി തിന്നാൻ തന്നതാണെന്ന് അത്ത്" ആ അരു
മകൻ കളവുപറഞ്ഞു.

ആ മായാമോഹനന്റെ കളവും നന്മയായിട്ടല്ലെ മറ്റുള്ളവർക്ക് ഫ
ലിക്കരുള്ള!!

തൃപ്തിയുണ്ടെന്ന് അമ്മ മൊന്നുനന്മയുടെ നെറുകയിൽ പലവരു
പുറപ്പെട്ടു.

ഈ പടത്തിന് ചായമിട്ട് അടുത്ത ലക്കത്തിലുള്ളതായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുക.

പ ല വ ക

44-ാം പേജിലുള്ളതിന്ന് ഉത്തരം

1. സ്പോഞ്ച് (Sponge)

2. വരയുക എന്ന് പറയുമ്പോൾ അധിക ജനങ്ങളെയും നേർവരകളെ കൊണ്ട് വരയുക എന്നേ ചിന്തിക്കൂ. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിദ്യയെല്ലാം തന്നെ വൃത്തത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ മറഞ്ഞു ചെറിയ വൃത്തം വരയുക. അത് ആദ്യത്തെ വര. പിന്നീട് ആ രണ്ടു വൃത്തങ്ങളേയും ഖണ്ഡിക്ക

മാറ് രണ്ടു നേർവരകൾ വരയ്ക്കുക. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ വൃത്തം എട്ടുഭാഗമായി.

3. ചായകുടി 60 കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ.

4. കാരണം ആദ്യത്തെ വാച്ച് ദിവസംപ്രതി ഓരോ മിനുട്ടു കറവാ യെങ്കിലും ഓടിയിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു നടക്കുന്നതേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും വായിക്കാം

വികടകവി

മോരതരുമോ

കടക

കറുക

കണ്ണിക

ഒരു വാക്കു 2 പ്രാവശ്യം ഉപയോഗിച്ചാൽ

പട—സൈന്യം

പടപട—പടപട എന്ന ശബ്ദം

വള—കർക്കണം

വളവള—അത്ഥമില്ലാതെ സംസാരിക്കൽ.

വര—രേഖ

വര വര—കാലക്രമത്തിൽ

മറിച്ചിട്ടാൽ :—

വാട്ടുക — കുട്ടവാ

വാട്ടുക — കുട്ടവാ

വട്ടുക — കുട്ടവ

വാദി — ദിവാ

വട്ടന — നട്ടവ

വമിക്കുക — കക്കുമിവ

Ambili ammaven, Jan. '53

Photo by Pranlal K. Patel

കളിയിലണയുമണികൾ

“പറിക്കുന്ന കുട്ടികൾ കട്ടുതിന്നുന്നു !”